

Міністерство освіти і науки України
Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського
Навчально-Науковий інститут філології та журналістики
Кафедра журналістики

Кваліфікаційна робота
**АВТОРСЬКИЙ ПРОЄКТ «NUMOUA» (ВИПУСК ЖУРНАЛУ
НА МИСТЕЦЬКУ ТЕМАТИКУ)**

Теряєвої Анни Володимирівни,
студентки IV курсу, групи 061-20
спеціальність: 061 Журналістика
ступінь вищої освіти: БАКАЛАВР
Науковий керівник:
Нестеренко Олеся Анатоліївна,
старший викладач кафедри журналістики

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Члени комісії: _____

_____ (підпис) (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) (ініціали, прізвище)

ЗМІСТ

1. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	3
1.1. Обґрунтування проєкту.....	3
1.2. Теоретична база.....	7
1.3. Мета й завдання.....	9
1.4. Джерела фактів.....	10
1.5. Технічні і програмні засоби.....	11
1.6. Сфера застосування.....	12
1.7. Структура проєкту.....	13
2. СПЕЦИФІКАЦІЯ.....	14
2.1. Зображення.....	14
2.2. Підтекст.....	14
ВИСНОВКИ.....	16
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	18
ДОДАТКИ.....	22
АНОТАЦІЯ.....	53

1. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Обґрунтування проєкту

Актуальність створення авторського проєкту «NumoUA» не може бути переоцінена в контексті сучасного культурного життя України. На сьогодні наша країна переживає непередбачувані й швидкі зміни в усіх сферах суспільного життя, і культура не є винятком. Відповідно виникає необхідність у створенні платформи, що систематично й комплексно висвітлюватиме всі аспекти культурного феномену.

Електронні медіа або онлайн-версії друкованих видань містять декілька ознак: із одного боку, вони нерозривно пов'язані з традиціями друкованої преси, а з іншого – відповідають новітнім технологіям і потребам сучасної аудиторії [16, с. 132]. Тому сучасні електронні медіа поєднують у собі як класичні, так і сучасні аспекти, що робить їх універсальними засобами інформаційного поширення.

Також актуальність проєкту підкреслена його спроможністю впливати на формування суспільної свідомості й культурних цінностей. Не лише інформуючи, але й виховуючи, спонукаючи до обговорення та рефлексії над культурними явищами, що відбуваються в нашому суспільстві.

Вибір тематики проєкту «NumoUA» зумовлений глибокими історичними, соціокультурними та політичними процесами, що відбувалися в країні протягом багатьох століть. Українська культура завжди була різноманітною, багатшаровою і водночас надзвичайно цікавою для дослідження. Традиції, звичаї, мистецтво та література України відображають багатство й різноманіття народу, його історію та культурні цінності. Проте сьогодні, в умовах сучасного світу, у якому відбуваються стрімкі зміни та глобалізація, важливо зберегти та презентувати цю унікальну спадщину.

Журнал відкриває простір для розуміння цього комплексного явища, що дає змогу читачам поглиблювати своє знання про українську культуру в її різноманітних виявах. Відкриваючи двері до світу кіно, театру, виставок і інших культурних подій, журнал створює можливість для вільного сприйняття та інтерпретації творчості та національної спадщини.

Опрацювавши різноманітні формати, для реалізації творчого проєкту було обрано цифровий журнал. Цей формат ефективно презентує можливості сучасних технологій та допомагає залучати читачів різного віку.

Основна перевага цифрового журналу – доступність: його можна почитати в будь-якому місці та в будь-який час завдяки мережі інтернет. Крім того, цей формат надає змогу експериментувати з дизайном та структурою журналу, створюючи цікаву та привабливу візуалізацію.

Новизна проєкту «NumoUA» полягає в комплексному підході до аналізу культурно-мистецьких явищ. Цифровий журнал не обмежений стандартними форматами рецензій чи оглядів, а розкриває аспекти культурного життя України.

Використання цифрового журналу має багато переваг. Значна економія витрат на друк і екологічність є найбільш очевидними, а також широке охоплення онлайн-спільнот. Залежно від використаної технології цифрові журнали також можуть мати естетичні й функційні переваги [25].

У процесі створення матеріалів для журналу використано різноманітні методики дослідження, від аналізу соціокультурних тенденцій до спостережень за індивідуальним творчим процесом митців. Також оригінальність цього проєкту полягає в інтерактивному залученні аудиторії до вибору матеріалів.

Проаналізовано конкурентне середовище у сфері культурно-мистецьких видань та медіа. Головним джерелом натхнення для створення дизайну проєкту є англomовний журнал про сучасне мистецтво «Frieze». Видання відоме загалу високоякісним контентом і стильним оформленням, що відображає сучасні тенденції в мистецтві. А з українського середовища

обрано журнал «Telegraf.Magazine», що виходить українською й англійською мовами та містить репортажі, фотографії, ілюстрації та графічні роботи українських митців.

Своїм контентом нас надихало українське медіа «Yabl», що спеціалізується на культурних подіях, мистецьких виставках та новинах, зосереджуючись на українській культурі та мистецтві. І журнал про сучасну культуру «Korydor», контент якого охоплює розділи про мистецтво, літературу, кіно, музику, архітектуру та інші аспекти культури. Видання славиться глибиною аналізу, оригінальними матеріалами та креативним підходом до тем.

Також проаналізовано такі медіа та журнали на мистецьку тематику, як «Art Ukraine», «Суспільне. Культура», «Artforum», «The Ukrainians».

Обрані медіа надали важливий інсайт щодо підходів до висвітлення культурних тем і засобів комунікації з аудиторією. Вони також стали відмінним джерелом ідей для вдосконалення проекту «NumoUA». Ретельний аналіз цих видань допоміг зрозуміти потреби та очікування цільової аудиторії та підготувати контент, що буде цікавим та актуальним.

Отже, аналіз конкурентного середовища у сфері культурно-мистецьких видань та медіа дав нам важливі висновки. Вивчення діяльності видань підтвердило, що в такій галузі більшість проектів успішні та впливові, які визначають тенденції й стандарти. Однак, наш аналіз також виявив прогалину у цьому середовищі. Наприклад, деякі журнали або онлайн-платформи можуть зазнавати фінансових труднощів, що призводить до обмеження контенту або навіть до припинення їхньої діяльності.

Ідейний задум проекту «NumoUA» полягає в створенні інноваційного простору для поглибленого вивчення та сприйняття культурних явищ. Прагнення розглянути культурні аспекти з нового погляду, привертаючи увагу до незвичайних та цікавих рис української культури. Головна місія – збагачувати й розширювати культурні горизонти аудиторії, відкриваючи

нові перспективи та залучаючи кожного до діалогу про мистецтво, кіно, театр та інші культурні вияви.

На думку Ю. Мазур та М. Рожило, в Україні організують багато виставок молодих митців, але медіа не розповсюджують про них інформацію для аудиторії. «Досить важко знайти друковані журнали такого спрямування, оскільки повного огляду мистецьких друкованих видань, і зокрема про сучасне мистецтво, немає» [12, с. 71]. Проте, інакшою є ситуація в інтернет-просторі. Дослідниці констатують, що «онлайн-версії культурно-мистецьких часописів мають додаткові переваги, зокрема оперативність подачі інформації, широкі рекламні можливості, забезпечення зворотного зв'язку з аудиторією, можливість гіперпосилань тощо» [12, с. 71]. Важливо розв'язати проблему шляхом розроблення та підтримання нових медіаініціатив, спрямованих на розвиток молодих митців та видань.

Авторський проєкт «NumoUA» спрямований на вивчення й відображення сучасної української культури в усій її різноманітності. Просуваючи сучасну творчість, ідеї й досягнення українських творців, літераторів, режисерів та інших представників мистецької та культурної сцени.

Отже, ідея проєкту відповідає потребам сучасної аудиторії, яка зацікавлена у вивченні та розумінні різноманітних аспектів мистецтва і культури. Створення диджитал-журналу «NumoUA» дозволяє залучити увагу широкого кола читачів та сприяє популяризації українського мистецтва (див. Додаток А).

Назва «NumoUA», означає вислів, що спонукає до дії та активності. Українське слово «нумо» використовують для покращення настрою та створення енергійної атмосфери. У контексті назви «NumoUA» представлено концепцію позитивного ставлення до залучення в культурно-мистецькі тенденції, надихаючи читачів на дослідження та відкриття нового. Абревіатуру «NumoUA» розшифровуємо як «New Ukrainian Magazine Online».

1.2. Теоретична база

Теоретична база проєкту «NimoUA» обґрунтована широким спектром концепцій, що охоплюють сферу культури й мистецтва. Підґрунтям кваліфікаційної роботи стали праці таких науковців, як М. Глушко [5], О. Дупак [7], К. Черниш та О. Погрібна [18].

Досвід написання курсової роботи на тему «Жанрово-типологічні риси рецензії в журналі “Дніпро”» дав змогу ефективно використовувати рецензійний жанр у цифровому журналі «NimoUA». Особливий акцент у кваліфікаційній роботі зроблено на практичному застосуванні рецензій у контексті культурно-мистецького журналу. За визначенням рецензія повинна чітко визначати естетичний рівень твору для читача [7, с. 54].

Прагнення розвиватися в обраному напрямі стало ключовим чинником у виборі теми кваліфікаційного проєкту й реалізації ідеї – створення журналу про те, що справді цікавить, надихає, над чим працюємо з ентузіазмом. Чернеткою проєкту було створення ютуб-каналу на культурно-мистецьку тематику. Однак, проаналізувавши інформаційний ринок, дійшли до висновку, що створення диджитал-журналу буде ефективніше.

Авторський проєкт «NimoUA» – це пілотний випуск цифрового журналу. Реалізація авторського проєкту включає кілька етапів: підготовчий, створення текстового матеріалу, розроблення дизайну, редакційний етап, верстання.

На підготовчому етапі роботи було опрацьовано основні компоненти планування проєкту. Визначення мети й завдань проєкту, вибір тематики та концепції, пошук джерел інформації, розроблення контент-плану, вивчення конкурентів, характеристика цільової аудиторії. Ці кроки дали змогу чітко спланувати роботу та підготуватися до наступних етапів проєкту.

На етапі створення текстового матеріалу визначено структуру й формат контенту, що представлятиме журнал (див. Додаток Б). Розроблено список тем і рубрик, що включено до журналу, із урахуванням інтересів

цільової аудиторії. Здійснено роботу над створенням текстового контенту для кожної рубрики, що включало підготовку репортажів, рецензій та статті. Після написання тексти проходили редагування, для забезпечення їхньої якості відповідно до стандартів. Визначено стиль і тональність текстів щодо концепції журналу та його аудиторії. Для візуального наповнення текстів добирали й створювали ілюстрації.

Розроблення дизайну для журналу «NimoUA» було складним та креативним процесом, у якому необхідно приділити увагу кожній деталі. Цей етап є ключовим для втілення концепції у візуальному вигляді. Використано білі, чорні, сині, зелені, бежеві та червоні палітри для створення стильного та сучасного образу журналу. Кожен розворот утілений в індивідуальному стилі, що фахово характеризує матеріали.

Під час проектування дизайну приділено особливу увагу зручності в користуванні споживачами та естетичності публікацій, щоб забезпечити приємний і привабливий вигляд журналу. Проведено експерименти зі шрифтами, такими як Book Antiqua Bold та Bebas Neue, оформлено композиційно-графічні елементи для унікального дизайну, що відповідає потребам аудиторії.

Ескіз макету журналу візуалізовано в програмі «Canva». Для створення обкладинки використано графічний редактор «Adobe Photoshop». Використання зазначених програмних засобів дало змогу ефективно поєднати креативність та функційність, щоб створити професійний дизайн проєкту.

На думку А. Коваль, важливим чинником під час формування дизайну обкладинки є дотримання концепції журнального видання, що характеризує його неповторний образ, тому вирізняє серед конкурентів першу шпальту, а разом із нею – окремий випуск [10, с. 212]. Це підкреслює значення унікальності й виразності обкладинки як ключового елемента, що привертає увагу читачів серед інших видань.

На редакційному етапі проєкту увагу зосереджено на збиранні, перевірці та вдосконаленні текстового матеріалу. Цей етап включав редагування рецензій і репортажів із метою поліпшення їхньої змістовності, ясності та стилістики. Крім того, впроваджено корекцію помилок і оформлення тексту відповідно до стандартів видання.

Одним із ключових аспектів редакційної роботи було забезпечення високої якості та достовірності інформації, що представлена в нашому журналі.

На останньому етапі – верстання диджитал-журналу – головним програмним забезпеченням обрано інструмент для макетування та редагування «Adobe InDesign», що дав змогу організувати текст, зображення та інші елементи на сторінках журналу відповідно до дизайну та концепції.

Під час верстання звертали особливу увагу на композицію та взаємодію між різними елементами контенту, щоб забезпечити легкість читання та приємний вигляд сторінок. Також використано різноманітні типографічні прийоми та стилізацію, щоб підкреслити ключові елементи та надати тексту додаткової виразності.

У результаті роботи створено добре організований і професійно оформлений цифровий журнал, що відповідає високим стандартам якості та задовольняє потреби цільової аудиторії.

1.3. Мета й завдання

Мета кваліфікаційної роботи полягає в розробленні та втіленні проєкту цифрового журналу під назвою «NumoUA», спрямованого на аналіз, вивчення та популяризацію культурних аспектів сучасного життя в Україні. Зокрема, створення диджитал-журналу, що висвітлюватиме різноманітні аспекти культурного життя країни у сфері кіно, театру, виставок та інших мистецьких подій.

Основні завдання роботи включають:

1. Збір та аналіз інформації про культурні події та явища в Україні й за кордоном.
2. Розроблення та створення контенту для журналу, зокрема репортажів, рецензій і статей.
3. Вивчення теорії, задля проєктування та якісного розроблення дизайну журналу, пошук ілюстрацій.
4. Верстання та оформлення контенту.
5. Публікація й розповсюдження журналу серед цільової аудиторії в телеграм-каналі, залучення читачів та отримання їхнього відгуку.
6. Ведення телеграм-каналу «NumoUA»: репостинг новин, проведення опитувань, публікації спойлерів та інформації про сам журнал.

Об'єктом кваліфікаційної роботи є еволюція та тенденції у сфері культури й мистецтва в Україні, а також особливості структури і стилю публікацій, що охоплюють ці теми.

1.4. Джерела фактів

Джерела фактів, що було застосовано в кваліфікаційному проєкті, побудовано за двома принципами. Частина джерел опрацьовано для формування концепції та створення диджитал-журналу, інші використано для збору фактичних матеріалів і написання текстів для проєкту.

На окрему дослідницьку увагу заслуговує вторинна література, що охоплює джерела зі створення журналу, вебдизайну, культурно-мистецьких тенденцій та медійних платформ. Вивчено наукові статті, посібники, онлайн-ресурси, що стосуються розвитку й реалізації диджитал-журналів. Це дозволило отримати глибше розуміння сучасних тенденцій у цій галузі, а також ідеї й стратегії для успішного створення та просування журналу. Теоретичним підґрунтям порушених питань слугують праці таких науковців, як А. Коваль [10], О. В. Дупак [7], Л. М. Риженко [16], В. В. Костюк [11], К. М. Черниш та О. О. Погрібна [18], Є. О. Снегірьова [17].

Для написання матеріалів застосовано такі джерела, як офіційний сайт книгарні «Readeat», офіційний сайт «PinchukArtCentre», офіційний вебпортал «Держкомтелерадіо», а також Закон від 19.06.2022 р. № 2309-IX «Про внесення змін до деяких законів України щодо встановлення обмежень на ввезення та розповсюдження видавничої продукції, що стосується держави-агресора, Республіки Білорусь, тимчасово окупованої території України».

Для користування програмою «Adobe InDesign» додатково проаналізовано відеоуроки на ютуб-каналі «Віталій Менчуковский» і «Creative Practice», а також статті «Як зробити журнал» [14], «How to Create a Simple Magazine Template in Adobe InDesign» [24].

1.5. Технічні і програмні засоби

Для втілення проєкту «NumoUA» використано ноутбук «ASUS TUF Gaming» F15 RTX 3060. Матеріали написано та відредаговано в «Google Docs». У «Adobe InDesign 2023» розроблено дизайн і зверстано макет журналу, що дає змогу ефективно працювати з макетами сторінок та організувати текстовий і графічний контент. Також для обробки фотографій і створення візуальних елементів застосовано «Adobe Photoshop 2018» та «PicsArt».

Для натхнення дизайном диджитал-журналу використано ресурси «Pinterest» та «Canva». Пошук частини ілюстрацій здійснено на стокових платформах: «Adobe stock», «iStock» і «Pexels».

1.6. Сфера застосування

Сфера застосування цифрового журналу включає широкий спектр аудиторії будь-якого віку й статі. Видання «NumoUA» привертає увагу шанувальників мистецтва, любителів театру, кіно та літератури, а також тих, хто прагне дізнатися більше про культурні події та творчість українських митців. Усі матеріали є лаконічними для легкого сприйняття, написані українською мовою тому, цей проєкт спрямований на українськомовну аудиторію, яка зацікавлена в розвитку культурно-мистецької сфери України.

Проєкт «NumoUA» доступний у вигляді інтерактивного журналу, адже у такому форматі зручно переглядати матеріали та взаємодіяти з виготовленим контентом на будь-якому пристрої з доступом до інтернету (див. Додаток В).

Матеріали журналу «NumoUA» оприлюднено в телеграм-каналі (https://t.me/ua_no_tnu) та на платформі для безкоштовного цифрового видавництва «ISSUU» (<https://issuu.com/annater/docs/numoua>). Варто зазначити, що телеграм-канал «NumoUA» було створено до започаткування концепції кваліфікаційного проєкту. До цього в ньому публікували добірки фільмів та авторські матеріали на культурно-мистецьку тематику. У процесі роботи над проєктом здійснено ребрендинг каналу. Окрім репостингу новин, додано публікації з інформацією про верстання журналу, включно з першим дизайном обкладинки, короткі, але змістовні спойлери матеріалів. Для взаємодії з аудиторією проведено різноманітні вікторини й опитування для вибору тематики майбутніх рецензій. Інтерактивний процес співпраці авторів журналу з аудиторією допоміг створити унікальне середовище для спільної роботи над контентом та форматом видання.

1.7. Структура проєкту

Проєкт сконцентровано на чітко визначених розділах, кожен із яких присвячено конкретній темі або аспекту культури й мистецтва. Розділи організовано логічно та послідовно, щоб забезпечити зручну навігацію й широке охоплення цільової аудиторії. Обсяг друкованого варіанту цифрового журналу – 34 сторінки. Із яких 29 сторінок заповнено матеріалами за рубриками «Арт-стежки», «Критика» та «Інсайт куток» (див. Додаток В).

До рубрики «Арт-стежки» входять чотири репортажі: *«Таємниці Андріївського узвозу»* (два розворти), *«Котики та книги: Відкриття книгарні “Readeat”»* (один розворот), *«“Траєкторії польотів” Жанни Кадирової* (два розворти)», *«“Тигр у саду”: українське народне мистецтво чарує Варшаву»* (два розворти). Матеріали представляють тематику сучасних мистецьких течій та культурних подій, відтворюють атмосферу сучасного міста й розкривають нові культурні простори.

До рубрики «Око критика» належать чотири рецензії: *«Справжнє українське кохання в “Джюльєтта та Ромео”»* (один розворот), *«Коли пісня стає зброєю»* (один розворот), *«Чи вартий “Довбуш” тієї слави?»* (один розворот), *«“Уроки толерантності”: невикористаний потенціал»* (один розворот). Рецензії репрезентують теми ідентичності, суспільних проблем та естетики українського кіно, а також аспекти перформативності та актуальності вистави в театрі.

Рубрика «Інсайт куток» містить статтю *«Чорний книжковий ринок України»* (два розворти). Матеріал порушує різноманітні аспекти суспільного життя, зосереджуючись на темах культурного розвитку, економіки й етики.

На передостанньому розвороті представлено добірку найочікуваніших українських фільмів, що вийдуть на екрани в 2024 році – так званий

«Календар кіно». Афіша сприяє популяризації та підтримці вітчизняного кіномистецтва серед широкого загалу.

2. СПЕЦИФІКАЦІЯ

2.1. Зображення

У цифровому журналі «NimoUA» використано переважно авторські фотографії, а також зображення, запозичені з різних фотобанків, таких як «Pexels». Видання містить фотографії високої якості та ілюстрації, що доповнюють текстовий контент. Фотоматеріали включають знімки з мистецьких подій, виставок, театральних вистав, а також кадри з фільмів та їхні постери. Для забезпечення дотримання авторських прав, кожне фото, що використано із онлайн-ресурсів, містить підпис із вказівкою на джерело. Також частину фото запозичено з офіційних інстаграм-акаунтів музеїв.

Журнальні зображення відіграють важливу роль у передаванні візуальної інформації та створенні емоційного фону для матеріалів. Використання професійних фотографій підсилює візуальну привабливість журналу, робить його більш динамічним і цікавим для читачів. Кожен матеріал супроводжують відповідні зображеннями, що допомагають краще зрозуміти контекст і глибше занурюють в описувану тему.

2.2. Підтекст

Кваліфікаційний проєкт покликаний стати платформою для розповсюдження інформації про культурні події, знайомити аудиторію з творчістю українських митців та аналізувати сучасні тенденції в мистецтві. Цифровий журнал орієнтований на висвітлення різноманітних аспектів культурного та мистецького життя в Україні.

У проєкті використано сучасні цифрові технології для забезпечення зручного доступу до контенту з будь-якого пристрою, що активно залучає аудиторію через інтерактивні елементи, такі як коментарі, опитування, рубрики в телеграм-каналі «NimoUA».

ВИСНОВКИ

У результаті реалізації кваліфікаційного авторського проєкту застосовано глибокий аналіз і дослідження ролі культурно-мистецьких аспектів у сучасному житті України. Проєкт дає змогу розв'язати багато важливих завдань, серед яких аналіз сучасних тенденцій у сфері культури, вивчення мистецьких подій та їхнього впливу на суспільство, популяризація української культури шляхом отримання цікавої та різноманітної інформації.

Успішна реалізація мети проєкту свідчить про важливість та актуальність диджитал-формату в сучасному медійному середовищі. Електронна версія журналу, як один із не популярних, але ефективних інструментів комунікації, має значний потенціал для висвітлення важливих подій у медіасфері та залучає широку аудитою.

Проєкт «NumoUA» пропонує нову концепцію цифрових журналів, що поєднує інноваційний дизайн, якісний і різноманітний контент, активну стратегію просування в соціальних мережах. Це робить його унікальною пропозицією на вітчизняному медіаринку та дає можливість по-новому продемонструвати українську культуру й мистецтво українцям.

У ході роботи над авторським проєктом підготовлено його концепцію та оформлення з урахуванням поточні тенденцій і очікувань читачів. Авторський доробок сприяє розвитку досліджень у сфері соціальних комунікацій, зокрема у використанні диджитал-журналів для популяризації культури та мистецтва.

Журнал «NumoUA» отримав позитивні відгуки від читачів. Це важливий показник успішності проєкту, що свідчить про те, що аудиторія виявила активний інтерес до представленого контенту, що комунікація між медіа та користувачами є ефективною, що його мета й завдання відповідають очікуванням і потребам читачів.

Спочатку було проведено ґрунтовне дослідження обраної теми, із використанням різноманітних джерел інформації. Отримані дані було

систематизовано й проаналізовано, що сформувало чітку структуру та концепцію журналу.

Спродуковано дев'ять оригінальних журналістських матеріалів на актуальні теми, пов'язані з культурою та мистецтвом України. Публікації організовано в три рубрики: «Арт-стежки», «Інсайт куток» та «Око критика». Так, після завершення редагування матеріалів і розробки дизайну, наступним етапом стало затвердження оновленого вигляду й структури журналу. Потім виконано верстання макета й публікацію диджитал-журналу в інтернет-просторі.

Крім того, «NimoUA» має значний потенціал для подальшого розвитку та вдосконалення. У майбутньому можливість розширення контенту шляхом додавання нових рубрик і тематичних напрямків, сприятиме приверненню більшої уваги аудиторії. Залучення митців-початківців і просування їхніх робіт через публікацію в журналі, урізноманітнить контент проекту.

Найважливішим підсумком створення кваліфікаційного проекту, стало набуття важливого досвіду для подальшої роботи у сфері журналістики. Отримані теоретичні знання застосовано на практиці, включно зі збиранням інформації, написанням матеріалів, редагуванням і верстанням.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бережна О. Б. Вибір стильового оформлення журнальних видань. *Збірник наукових праць Університету повітряних сил*. Харків, 2018. Вип. 2. С. 153–158. URL: http://www.irbisnbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=ZKhUPS_2018_2_25 (дата звернення: 06.04.2024).
2. Бутенко В. П. Візуальний стиль журналу як важлива складова ідентифікації видання. *Культура і сучасність*. 2018. № 1. С. 227–231. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Kis_2018_1_46 (дата звернення: 06.04.2024).
3. Вербовий Р. М. Композиційно-графічна модель українського молодіжного журналу: автореф. дис. ... канд. наук із соц. Комунікацій: 27.00.05. МОНМС України, Київ. нац. ун-т ім. Т Шевченка. Київ, 2013. 20 с.
4. Витвицька Ю. Сучасна молодіжна періодика України: принципи функціонування, типологія, тенденції розвитку. *Вісник Львівського університету*. Серія: Журналістика. Львів, 2017. Вип. 42. С. 159–166. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VLNU_Jur_2017_42_24 (дата звернення: 19.03.2024).
5. Глушко М. Мистецькі журнали в сучасній Україні: особливості контенту. *Вісник Львівської національної академії мистецтв*. Львів, 2016. Вип. 29. С. 47–57. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlnam_2016_29_7 (дата звернення: 06.04.2024).
6. Глушко М. Тенденції розвитку мистецьких часописів періоду незалежної України. *Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції*. Львів: «Сполом», 2015. С. 69–72. URL: https://www.socialinnovation.org.ua/UserFiles/File/Conference_November_2015.pdf#page=69 (дата звернення: 13.04.2024).
7. Дупак О. В. Літературна рецензія в українських друкованих ЗМІ: особливості трансформації жанру. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського*. Серія: Філологія. Соціальна

комунікація. Т. 21 (60). 2008. № 1. С. 50–55. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/literaturna-retsenziya-v-ukrayinskih-drukovanih-zmi-osoblivosti-transformatsiyi-zhanru/viewer> (дата звернення: 20.03.2024).

8. Журнал як вид періодичного видання. URL: https://pidru4niki.com/1248051351403/dokumentoznavstvo/zhurnal_vid_periodic_hnogo_vidannya (дата звернення: 05.03.2024).

9. Кияниця Є. О. Роль класичних та інтерактивних медіа в інформаційно-цифровому суспільстві. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. 2020. Том 31. № 4. С. 205–209. URL: https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://www.philol.vernadskyjournals.in.ua/journals/2020/4_2020/part_4/36.pdf&ved=2ahUKEwjLiObR4KOGAxXhR1UIHZI1AOIQFnoECBEQAQ&usg=AOvVaw1HbwP7lmVIN929u0eJXtOL (дата звернення: 21.03.2024).

10. Коваль А. Особливості дизайну обкладинок сучасних молодіжних журналів. *Збірник наукових праць студентів, аспірантів і молодих вчених «Молода наука-2018»*. 2018. Т. 2. С. 211–212. URL: http://sites.znu.edu.ua/stud-sci-soc/2018/tom_2.pdf#page=211 (дата звернення: 21.03.2024).

11. Костюк В. В. Побудова журналістського твору в друкованому та інтернет-ЗМІ: теоретичний аспект. *Держава та регіони*. Серія: Соціальні комунікації. 2015. № 4. С. 81–84. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/drsk_2015_4_18 (дата звернення: 05.03.2024).

12. Мазур Ю. В., Рожило М. А. Журнал про сучасне візуальне мистецтво: ризик втратити українського митця. *Масова комунікація: історія, сьогодення, перспективи: науково-практичний журнал* / відп. ред. С. І. Кравченко; упоряд. М. А. Рожило. Луцьк: Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки, 2013. № 3 (3). С. 70–73. URL: https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/8953/1/Mazur_J.%2c%20Rozhylo_M.PDF (дата звернення: 20.03.2024).

13. Михайлюта О. Різновид розважального компоненту преси: тексти культурно-просвітницької журналістики (на прикладі журналу «Український тиждень»). *Журналістика*. 2015. Вип. 14. С. 130–138. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/zhur_2015_14_14 (дата звернення: 10.03.2024).

14. Морсільо Н. Як зробити журнал. URL: <https://www.creativosonline.org/uk/%D1%8F%D0%BA-%D0%B7%D1%80%D0%BE%D0%B1%D0%B8%D1%82%D0%B8-%D0%B6%D1%83%D1%80%D0%BD%D0%B0%D0%BB.html> (дата звернення: 05.04.2024).

15. Пілат О. Становище електронних видань у сучасному медіасвіті з погляду регламентації. *Збірник наукових праць Комп'ютерних технологій друкарства*. 2010. № 23. С. 173–182. URL: http://ctp.uad.lviv.ua/images//ktd/23_pilat.pdf (дата звернення: 15.05.2024).

16. Риженко Л. М. Видозміни жанрових моделей друкованих ЗМІ. *Держава та регіони*. Серія : Соціальні комунікації. 2016. № 1. С. 122–125. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/drsk_2016_1_25 (дата звернення: 05.03.2024).

17. Снегірьова Є. О. Друковані та онлайн медіа – співіснування у конкуренції. *Лінгвістика XXI століття*. 2015. С. 132–140. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/linds_2015_2015_14 (дата звернення: 17.03.2024).

18. Черниш К. М., Погрібна О. О. Особливості журнального видання про кіноіндустрію. *XXIII Всеукраїнська наукова конференція молодих учених «Актуальні проблеми природничих і гуманітарних наук у дослідженнях молодих учених «Родзинка – 2021»*. С. 686–688. URL: https://eprints.cdu.edu.ua/4624/1/2021_rodzink%D0%B0-686-689.pdf (дата звернення: 18.03.2024).

19. Шевченко В. Е. Наукові принципи застосування візуального контенту в друкованих медіа. *Наукові записки Інституту журналістики*. Том 52. 2013. С. 127–132. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P

21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Nzizh_2013_52_23.pdf (дата звернення: 15.04.2024).

20. Шмига Ю. І. Шрифтове оформлення заголовків рекламних текстів жіночих глянцевиx видань. *Держава та регіони*. Серія: Соціальні комунікації. 2019. № 1. С. 102–107.

21. Ярошенко Т. О. Еволюція журналу як засобу наукової комунікації: від друкованих видань до оригінальних електронних журналів. *Вісник Книжкової палати*. 2005. № 10. С. 29–34. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/2978514a-d463-4587-abb4-2f2a9d9078c3/content> (дата звернення: 12.04.2024).

22. Santos S. D. The Future of Digital Magazine Publishing. *Information Services & Use*. 2012. Vol. 31. No 3–4. P. 301–310. URL: <https://core.ac.uk/reader/47275700> (date of application: 15.05.2024).

23. Swiderska O. How To Publish Digital Magazine? URL: <https://publuu.com/knowledge-base/how-to-publish-digital-magazine/> (date of application: 15.05.2024).

24. Fussell G. How to Create a Simple Magazine Template in Adobe InDesign. URL: <https://design.tutsplus.com/tutorials/how-to-create-a-simple-magazine-template-in-adobe-indesign--cms-28227> (date of application: 17.03.2024).

25. How to Start Your Own Online Magazine in 2024. URL: <https://www.foleon.com/topics/how-to-start-your-own-online-magazine-from-scratch> (date of application: 17.03.2024).

ДОДАТКИ

Додаток А

Список публікацій проєкту «NumoUA»

1. Теряєва А. В. Коли пісня стає зброєю. *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 24–25. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).
2. Теряєва А. В. Котики та книги: відкриття книгарні Readeat. *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 8–9. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).
3. Теряєва А. В. Справжнє українське кохання в «Джульєтта та Ромео». *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 22–23. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).
4. Теряєва А. В. Таємниці Андріївського узвозу. *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 4–7. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).
5. Теряєва А. В. «Тигр у саду»: українське народне мистецтво чарує Варшаву. *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 14–17. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).
6. Теряєва А. В. «Тигр у саду»: українське народне мистецтво чарує Варшаву. *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 14–17. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).
7. Теряєва А. В. «Уроки толерантності»: невикористаний потенціал. *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 28–29. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).
8. Теряєва А. В. Чи вартий «Довбуш» тієї слави? *NumoUA*. 2024. Вип. 1. С. 26–27. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).

9. Теряєва А. В. Чорний книжковий ринок України. *НитоUA*. 2024. Вип. 1. С. 18–21. URL: <https://issuu.com/annater/docs/numoua> (дата звернення: 06.06.2023).

Тексти публікацій у цифровому журналі

1. Таємниці Андріївського узвозу

*А ти ідеши гуляючи масивом,
Вслухаючись у спів пташиний
І бачиши світ, такий який він є...*

Андріївський узвіз, зі своєю багатою історією та витонченою архітектурою, не лише є туристичним місцем Києва, але й важливим центром поширення культури та мистецтва. Ця вулиця віддавна служить місцем зустрічі для художників, майстрів ремесел, митців і творчих особистостей.

Художники з усього світу знаходять натхнення в старовинних вулицях Андріївського узвозу. Часто тут можна зустріти митців, які працюють на вулицях, створюючи свої шедеври під відкритим небом. І навіть зараз, під час повномасштабної війни, люди не зупиняються та продовжують працювати.

Крім того, Андріївський узвіз славиться своїми антикварними лавками, галереями та майстернями, де продаються та виставляються унікальні речі. Тут можна знайти все, від народного до сучасного мистецтва, що відображає багатство культурного спадку Києва та країни. Не лише традиційними речами багата ця вулиця. Усе ще є столики, на яких розгорнуті радянські товари, а саме плакати та навіть шапки-ушанки, форми з зірочками. Андріївський узвіз також відомий своєю різноманітністю культурних заходів, таких як музичні вистави, театральні постановки, літературні читання та фестивалі мистецтва. Ці події привертають до узвозу не лише місцевих жителів, а й туристів з усього світу, які прагнуть насолодитися багатством культурного життя Києва.

Серед старовинних будівель та унікальної атмосфери, ми зустріли Олену, продавчиню українських намист. Вона наче чекала саме на нас, така привітна жінка і по її очах було одразу видно, як вона захоплюється своєю справою.

– Я виготовляю намиста з бісеру. Ще з дитинства, моя бабуся навчила мене цьому, – починає свою розповідь Олена. – Для мене важливо не просто створювати вироби мистецтва, а передавати справжній дух української культури через них. Я не ділю Україну на схід та захід. Я плету намиста селянки, тердани – за тими схемами та мотивами, які відображають моє уявлення про красу та глибину українського народу.

Через її слова стає зрозуміло, що кожне намисто, створене Оленою, не просто є виробом мистецтва, але й виразом її внутрішнього світу та сприйняття української культури взагалі. Її підхід до ремесла відображає різноманітність індивідуальних творчих підходів, що розширюють межі традицій та додають новий вимір українському мистецтву.

Олена мріє, щоб більше дівчат купували традиційні українські речі, сприяючи поширенню та збереженню національних цінностей. Вона бачить у купівлі цих виробів не просто спосіб підтримати місцевих майстрів, але й акт прийняття та відтворення культурної спадщини своєї країни. Її мрія полягає в тому, щоб українські вироби стали не просто модними предметами, але й символом гордості за своє коріння та культуру.

Прогулюючись далі, ми помітили одну з лавок, завалену старим радянським мотлохом. Навіть імпровізована стеля була прикрашена шапками та картинами. За прилавком сидів дідусь в окулярах, занурений у розгадування кросворду.

– А чи на кону зараз продавати речі з радянською символікою?

– На кону? Навіть не знаю, що вам на це сказати. Якби ці речі не мали попиту, напевно, мене б тоді тут не було та інших таких продавців. Це наша історія, якою б вона не була, – відповідає він, відкладаючи ручку й хитро посміхаючись.

– А вас не бентежить, що вже другий рік триває повномасштабна війна? Продаючи ці речі, ви популяризуєте культуру вже не існуючого режиму?

– Вас ніхто тут не тримає, можете проходити далі. Не заважайте мені працювати, – відповідає він, і його слова тонуть у шумі автівок по бруківці, що змішується зі сміхом та гомоном вуличних кафе.

Серед стомлених від міської метушні облич проглядаються вирази радості та задоволення. Люди насолоджуються атмосферою та красою цього місця, попри все, намагаючись жити далі.

На одному з будинків Андріївського узвозу виділяється вражаючий мурал, що став справжньою окрасою цієї вулиці. Як зазначають автори, мурал «Відродження» – це історія про любов та здатність бути натхненним рідним містом. Його масштабність і кольорова насиченість привертають увагу кожного, хто проходить повз. Цей мурал, як і сам узвіз, є своєрідним втіленням історії та важливості культури.

Завершуючи нашу прогулянку Андріївським узвозом, бачимо, що ця вулиця має багату історію та культурну спадщину, яка живе й дихає в кожному куточку. Хоча минуле може бути складним та контраверсійним, сучасний Андріївський узвіз став місцем, де історія зливається з мистецтвом. Ми щиро віримо, що в майбутньому це місце збереже свою чарівність та атмосферу, але водночас зазнає позитивних змін, підкреслюючи українську спадщину.

2. «Траєкторії польотів» Жанни Кадирової

У «PinchukArtCentre» пройшла резонансна виставка «Траєкторії польотів» Жанни Кадирової, однієї з найвідоміших сучасних українських художниць. Цей масштабний проект, що тривав до 7 січня 2024 року, презентував ґрунтовну ретроспективу творчості авторки, охоплюючи роботи з 2004 року до наших днів. Трохи розповімо про художницю: сама Жанна

родом із Броварів, її творчий шлях розпочався з навчання в Національній академії образотворчого мистецтва й архітектури в Києві. Мисткиня не обмежувалася лише академічною програмою. Її цікавила сучасна арт-сцена, вона брала участь у неформальних проєктах та співпрацювала з іншими молодими художниками. Закінчивши навчання, вона експериментувала з різними матеріалами та формами, постійно шукаючи нові способи висловити свої ідеї. Її роботи виставляли в Україні та за кордоном, і вона здобула визнання як одна з найцікавіших та найперспективніших молодих українських художниць.

20 років творчості в одному просторі

Виставка вражає не лише розмаїттям представлених робіт, а й глибиною тем, які досліджує Кадирова. Її твори торкаються складних і неоднозначних аспектів української історії та ідентичності, досліджуючи теми пам'яті, травми, втрати та стійкості. Жанна протягом 20 років кропітливо творила роботи, представлені на виставці. Це багатошарові інсталяції, фотографії, відео, скульптури та перформанси.

«Це про рух в часі і в географії», – так описує свою виставку сама Кадирова. І дійсно, роботи ніби ведуть нас у подорож крізь час і простір, змушуючи замислитися над складними питаннями про минуле, сьогодення та майбутнє України.

Зайшовши в перший зал, можна побачити роботи серії «За парканом» – металеві скульптури паркани, які наче символізують, якою була Україна закритою в радянські часи. На стіні також висить картина, що натякає на незалежне майбутнє. На ній зображено пейзаж, який стає загороджений, якщо відійти в кінець залу. Металеві скульптури в роботах Кадирової мають подвійне значення. З одного боку, вони є символом обмежень, а з іншого – вони втілюють стійкість та незламність українського духу.

У наступному залі ми побачили не просто монумент – на наш погляд, головну скульптуру виставки – «Пам'ятник новому пам'ятнику». Вона являє

собою повнорозмірну фігуру людини, виготовлену з білого кахелю. Фігура стоїть на постаменті, накрита білим простирадлом, теж з кахелю, ніби очікуючи урочистого відкриття. Білий матеріал, із якого зроблена скульптура, може нагадувати монументальну радянську архітектуру, яку критикує художниця. Але в нас ця скульптура викликала інші почуття, вона ніби символізує очікування змін, затвердження нової епохи в історії України та появу нових героїв, які ховаються за простирадлом.

Ця виставка вражає своїм масштабом та глибиною. Її роботи розкидані по 7 залах, кожен із яких розповідає свою історію. Ми не можемо описати всі роботи, адже кожна з них заслуговує на окрему увагу.

Нас неймовірно приголомшила робота без назви. Мабуть, авторською ідеєю було те, щоб у кожного глядача виникла своя назва цієї скульптури. Для нас це «Розібрана по цеглинках». Вона нагадує про руйнування, яке спричинила війна в Україні ще з 2014 року і по наші дні, про втрату домів, життя та ідентичності. Розбиті частини мапи символізують ті регіони України, які найбільше постраждали від російської агресії. Але ціла частина карти свідчить про те, що країна продовжує стояти й боротися за своє майбутнє. Ми не впали тоді і не впадемо зараз!

Роботи «Постріли» та «Безпечна війна» змушують нас замислитися над природою війни. «Постріли» показують її жорстоку реальність, а «Безпечна війна» – її абстрактність та віддаленість для тих, хто не зіштовхується з нею безпосередньо. Але пройшовши далі до «Data Extraction», це враження помножується вдвічі. Картини зі справжнього асфальту, по якому колись ходили люди, тепер висять на стіні з великими дірками від снарядів. Це не просто мистецтво, це життя, якого можливо вже й немає.

Виставка «Траєкторії польоту» – це не просто мистецтво. Це заклик до дії, заклик не забувати про трагедію, що відбувається зараз, та продовжувати робити все можливе, щоб допомогти у відновленні країни. Представлені роботи нагадуватимуть про те, що війна – це не просто статистика й політичні гасла, а це людські життя, обірвані трагічною долею. Виставка

змушує відчувати, співпереживати, дійсно замислитися над важливими речами.

3. Котики та книги: відкриття книгарні «Readeat»

1 вересня 2023 року в Києві відкрили нова книгарня «Readeat». Це не просто книжковий магазин, а справжній культурний простір, де кияни та гості міста можуть поринути у світ літератури, поспілкуватися з однодумцями й насолодитися кавою з тістечками.

Засновник «Readeat» – Дмитро Феліксов, відомий завдяки сервісу з продажу квитків «Concert.ua». Він давно мріяв про те, щоб у Києві з’явився книжковий простір, що відповідав би сучасним потребам та очікуванням людей. І ця його мрія нарешті здійснилася.

Книгарня має два поверхи. На першому вас зустрічає затишна міні-кав’ярня, де можна зігрітися ароматними напоями, поласувати смачними десертами й зануритися у читання за столиком. Також на цьому поверсі розташовані хіти продажів і книжки за темами з креативними назвами. А другий поверх вражає своїм масштабом. Тут розкинувся величезний простір для відпочинку з безкінечними рядами книжкових стелажів та навіть роялем. Це справжній рай для книголюбів! Але крім книг, це місце оцінять поціновувачі музики, тому що є окремі стенди з платівками. Родзинкою цієї книгарні є «сліпе» побачення з книгою, це чудова можливість познайомитися з новою книгою, про яку ви нічого не знаєте, окрім її тематики та опису двома словами.

На гостей у цей день чекала святкова атмосфера, жива музика, частування безкоштовним шампанським та, звичайно ж, безмежний світ книг. У книгарні особливу увагу приділяють українській книзі, в асортименті представлені як твори відомих авторів, так і талановитих дебютантів. Великий вибір книг у книгарні вражає – тут представлено 8 тисяч

найменувань, а також широкий спектр жанрів, від наукової літератури до фентезі й навіть іноземних видань.

Після поглибленого огляду книгарні та її атмосфери, один із відвідувачів поділився з нами своєю думкою:

– Я був вражений різноманітністю представлених видань, тут можна знайти все, від бестселерів до коміксів. Мені також сподобався дизайн магазину, він дуже стильний, наче поєдналися класика та сучасність. Однак є й деякі моменти, які могли б бути покращені. Ціни на книги тут трохи кусаються. А великі черги біля однієї каси на другому поверсі, змусили чекати півгодини. Було б добре, якщо б можна було розраховатися, як на другому, так і на першому поверсі за покупки.

Крім розмаїття книжкового асортименту, «Readeat» також пропонує своїм відвідувачам унікальний мерч. Це для нас стало в новинку, бо в інших подібних книгарнях ми такого ще не бачили. Це не просто предмети, а справжні атрибути для любителів книг та міста Києва в цілому. Ми не могли не звернути увагу на незвичайну назву та логотип. Цікавість змусила нас звернутися до одного з «Котиків», так тут називають працівників, щоб розгадати цю таємницю. Приємна консультантка розповіла нам, що логотип із котом допомагає створити в книгарні приємну та затишну атмосферу, де кожен відвідувач почуватиметься комфортно. Коти – допитливі істоти, які завжди прагнуть досліджувати нове.

– Ми з радістю вітаємо не лише любителів книг, а й їхніх чотирилапих друзів», – додала ще працівниця.

До цієї книгарні неодмінно хочеться повертатися. Тут панує атмосфера затишку, спокою та любові до книг, що не може не підкорити серце будь-якого книголюба.

4. «Тигр у саду»: українське народне мистецтво чарує Варшаву

Музеї сучасного мистецтва у Варшаві 5 квітня 2024 року відкрив нову виставку «Тигр у саду» мисткині Марії Примаченко. Це перша масштабна презентація робіт відомої української художниці в Польщі.

Експозиція знайомить глядачів із 89 колекційними творами мистецтвознавця та академіка Едуарда Димшица. Це картини, створені в 1982–1994 роках, що демонструють багатство й глибину творчості Марії Примаченко. Відвідувачі виставки можуть поринути у світ казкових звірів, квітів та візерунків, що оживають на полотнах художниці. Її роботи вражають яскравими барвами, динамічними композиціями та щирою емоційністю.

Зайшовши в зал, нас зустрічає великий стенд із біографією художниці. На ньому можна ознайомитися з основними віхами життя Марії Примаченко, її творчим шляхом, впливами, які формували її художнє бачення. Фотографії, хронологія подій, цитати з щоденників і листів – все це дає можливість глядачеві краще зрозуміти світ, з якого вийшли її твори. Від стенду вас веде далі лабіринт із виставкових експонатів, де на стінах та металевих конструкціях розцвітають фантастичні квіти, співають казкові птахи, а химерні звірі ведуть тихі розмови.

Кожна картина – це окрема історія, окремий візуальний вірш, який зачаровує та надихає. Її роботи, наповнені символами й глибоким змістом, стали невід’ємною частиною української культурної спадщини. Не дарма її твори отримали визнання таких митців, як Марк Шагал і Пабло Пікассо. Уся справа в її простих, експресивних мазках та вишуканих образах. Вона ніколи не намагалася дійти до реалістичності, маючи свій вимір, таку собі країну чудес, де вона була Алісою.

Підійшовши до одного зі стендів, нам одразу впала в око картина, що є взірцем виставки – «Зайшов тигр у садок і милується, що вродило яблук стільки, що геть неси». Глядач поринає у вир яскравих кольорів – синій фон,

що символізує небо, контрастує з червоними яблуками, які рясно вродили на деревах. Цей контраст підкреслює щедрість природи та її красу. У центрі композиції – білий тигр. Цей незвичайний персонаж одразу привертає увагу. Він викликає двоїстість почуттів: з одного боку, це дика тварина, символ сили та могутності. З іншого боку, тигр зображений із людськими рисами, його голова повернута до глядача, а на морді читається мудрість та захоплення. Білий тигр на тлі яскравого саду – це метафора єднання людини та природи. Художниця показує, що людина не повинна відокремлювати себе від природного світу, а жити в гармонії з ним.

Біля цієї картини було найбільше скупчення людей, тому ми вирішили дізнатися думку однієї з відвідувачів виставки:

– Мені дуже подобається ця картина. Вона така яскрава, барвиста, і одразу ж привертає увагу. Ти наче дивишся в середину людини, – поділилася з нами молода українка.

– А у вас є улюблена картина, що вразила серце?

– Так, є, це картина «Два папуги навесні гуляли». Папуги, які літають серед квітів, здаються такими щасливими, ніби вони насолоджуються кожним моментом свого життя. І крім цього, я обожнюю папуг, у мене вдома є декілька.

Для українців, які опинилися далеко від дому, ця виставка стала можливістю відчувати зв'язок з рідною культурою, знайти спільноту та відчувати себе вдома. Яскраві барви, фантастичні образи та щирість картин Марії Примаченко нагадували їм про Україну, про її багату історію та традиції. А поляки були зачаровані унікальним стилем художниці та її баченням світу. Вони з цікавістю розглядали роботи та обговорювали в маленьких компаніях свої враження. У кутку, розглядаючи картину, стояла жінка з дитиною, як потім виявилось, це була полька, і ми вирішили задати їй кілька питань:

– Чи подобається вам виставка та що найбільше вас вразило?

– Я давно вже є фанаткою Марії Примаченко, її роботи викликають в мене лише приємні емоції, радість. Вони наче повертають в дитинство. Її

роботи наповнені життям та оптимізмом, і вони завжди піднімають мені настрій та надихають, – відповіла з ентузіазмом вона.

Крім головної картини, нас дуже вразили також «Голубка розпустила крила, хоче на землі мира» та «Атомна війна, будь проклята вона!». Ці роботи справді дуже емоційні та актуальні в наш час. «Голубка розпустила крила, хоче на землі мира» – це картина, сповнена світла та надії. Голубка – це символ миру та добра, і вона прагне рознести ці цінності по всьому світу. Яскраві кольори та динамічна композиція картини підкреслюють її оптимістичний меседж. «Атомна війна, будь проклята вона!» – це зовсім інша картина, вона сповнена болю та гніву. Жахливі образи війни, зображені на цій картині, нагадують нам про те, до яких жахливих наслідків може призвести насильство.

Особливістю виставки був її перфоманс – магнітний стенд, де кожен міг обрати та прикріпити образ з картин, створивши свій шедевр. Ця інтерактивна задумка не лише дала можливість відвідувачам ближче познайомитися з роботами Примаченко, але й стала справжнім актом творчості. Люди з ентузіазмом обирали улюблені образи, поєднуючи їх на магнітному стенді у нові, несподівані композиції. Дехто створював абстрактні візерунки, інші ж намагалися повторити сюжети з картин художниці. Процес був захоплюючим та дарував багато позитивних емоцій.

«Тигр у саду» – дає можливість познайомитися з унікальною художньою системою Марії Примаченко, яка черпала натхнення зі свого життя та українського фольклору. Її твори – це не лише естетична насолода, але й джерело мудрості та духовного збагачення. Виставка «Тигр у саду» триватиме до 30 червня 2024 року. Це чудова можливість для жителів та гостей Варшави познайомитися з українським народним мистецтвом та відкрити для себе творчість однієї з найвидатніших художниць ХХ століття.

5. Справжнє українське кохання в «Джульєтта та Ромео»

«Джульєтта та Ромео» вистава про палку любов...

А чи справді вона там є?

Гармонія кольорів та образів зібралася на сцені. Кирило Калашников, режисер, управно демонструє епізодичну сцену. Неймовірні елементи декору переплітаються з ефектами снігу, еха та світла. Окремо хочу відзначити музику, вона чарівна, із деякими українськими етнічними мотивами, підкреслює вагомості сцени драми та забав. Так маестро хоче додати нашої української родзинки в класичну Шекспірівську трагедію. Щодо механічної частини, акустика була посередня, треба було прислуховуватися до того, що кажуть актори, але це проблема вже театру.

Актори наче живуть своїми персонажами, такі душевні, такі прекрасні. Ромео та Джульєтта в виконанні Олега Худика та Ольги Узун створюють на сцені неповторне враження, в їх очах справді можна побачити кохання. Персонажі такі недосвідчені та юні, але на їх долю випало дуже багато страждань. Також окремо хочу відзначити Меркуціо (Кирило Парастаєв) він скарб цієї вистави, привабливий та харизматичний. А його сцена зі сном повністю розкриває потенціал актора.

П'єса триває дві з половиною години з одним антрактом. За цей час можна збагнути, що перша частина це наче романтизація любові, без сліз та печалі, персонажі вірять в своє щасливе майбутнє. Але з другої починається реальність: біль, втрата, помста.

Отже, майстерність режисера, чудова гра акторів, вражаюче втілення музичних та візуальних аспектів роблять цю виставу незабутньою. «Джульєтта та Ромео» залишає слід у серцях глядачів, надихаючи їх на глибоке розмірковування про природу любові та життєвий шлях, який призводить до великих випробувань.

У цьому театральному шедеврї кожен момент є важливим, а завершення вистави залишає глядача поглибленим в емоційному багатстві та роздумах про величність і складність людських почуттів.

6. Коли пісня стає зброєю

«Щедрик» – неймовірний фільм. Історична драма, яка завжди буде актуальною. У картині розповідають про життя трьох сімей різних національностей: українців, поляків та євреїв, об'єднаних спільною бідою – війною. Усі вони живуть у місті Станіслав 1938 року, нинішній Івано-Франківськ.

Режисерка Олеся Моргунець-Ісаєнко талановито втілює в життя сценарій Ксенії Заставської, створюючи атмосферу емоційної напруги й співпереживання.

Головні ролі зіграли Йоанна Опозда, Христина Ушицька, Томаш Собчак, Поліна Громова, Євгенія Солодовник. З усього списку яскраво виділився Андрій Мостренко, який зіграв Михайла Іванюка, він гармонійно передав емоційний стан голови українського семейства. Навіть у трагічні моменти персонаж намагався бути мужнім та сильним.

Для нас було здивуванням, що одну з головних ролей зіграла Яна Корольова. Дебютувавши в ролі Софії Іванюк – матері, яка прихистила дітей у своїй родині від різних політичних режимів, не відчутно, що це її перша роль. Трагічна історія героїні нікого не залишитьбайдужим. Це справжній образ української матері-берегині сучасного кіно.

Пісня «Щедрик», що лейтмотивом пронизує весь фільм, стає не просто мелодією, а справжнім символом єднання й надії. Вона звучить як у щасливі, так і в трагічні моменти, підкреслюючи важливість кожного з них. Але крім основної мелодії в фільмі, ми не можемо виокремити ще якісь композиції, їх просто не має. Фільм дарує віру в те, що навіть у найважчі часи добро й людяність можуть перемогти.

«Щедрик» глибоко й емоційно розкриває тему переслідувань людей за національною ознакою. Фільм змушує нас замислитися над почуттями й переживаннями людей, які опинилися в жорстоких жорнах війни й втратили все.

Картина не лише змушує співпереживати героям, але й залишає багато відкритих питань. Доля Софії, її майбутнє й те, чи зможе вона знову побачити своїх доньок, залишаються невідомими. Це змушує глядача розмірковувати й шукати відповіді самостійно.

«Щедрик» – не просто фільм, це важливе й актуальне кіно, що змушує думати, співпереживати й шукати відповіді на складні питання. Це сильна й емоційна історія про людинність, єднання й силу віри, яка залишається з вами надовго.

7. Чи вартий «Довбуш» тієї слави?

«Довбуш» – український історичний екшн-фільм 2023 року від режисера Олесья Саніна, який занурює глядачів у карпатські легенди та знайомить з образом опришка Олекси Довбуша.

Сюжет розгортається наприкінці XVIII століття, коли гуцульський ватажок Олекса Довбуш стає на захист селян від гніту польської шляхти. Стрічка зображує його не лише як сміливого воїна, але й як справедливого ватажка, який бореться за свободу та кращу долю для свого народу.

Акторський каст підібрано безперечно ідеально. Сергій Стрельников вдало втілює образ харизматичного та справедливого ватажка Олекси Довбуша. Агата Бузек та Матеуш Косьцюкевич у своєму тандемі гарно відіграли антагоністів. Спочатку побачивши княгиню Яблуновську відчуваєш її жіночу силу та владу, яку вона вправно демонструє. Що не можна сказати про Пшелуського, цей химерний персонаж лише виводить своєю тупістю. Актор вдало відіграв цей образ, викликаючи у глядачів лише ненависть.

Хтось може сказати, що це чергова помста героя, під українською обгорткою. Але це не зовсім так, помста не є рушійною силою героя. Його мотивація глибша й сягає коренями в щире бажання захистити свій народ, свою землю та свою свободу. А вже потім помститися шляхтичам, які забрали його батьків. Це не просто чергова історія про героя. Це розповідь про український дух, про нескореність та прагнення до волі. Що нагадує нам сучасні події.

Візуал – це родзинка фільму. Він наче дає поринути у велич Карпатських гір та відчутти атмосферу епохи. Операторська робота та спецефекти на високому рівні, що робить перегляд стрічки ще більш захопливішим.

Хочемо підкреслити, що фільм майстерно передає динаміку кадрів із бойовими діями, а музика ідеально доповнює їх. Сцена пограбування шляхтичів є чудовим прикладом цього. Вона нагадує вестерн в українських реаліях, де замість ковбоїв – опришки, а замість дикого заходу – Карпатські гори.

Хоча «Довбуш» має багато позитивних аспектів, у ньому також є недоліки, наприклад, не розкриті лінії деяких персонажів. Також, зав'язка сюжету складається зі стрибків між теперішнім часом і минулим. У деяких сценах навіть є флешбеки в флешбеках. Від цього глядач може заплутатися в послідовності.

Важливо зазначити, що ці недоліки не роблять фільм «Довбуш» поганим. Це все ще якісне кіно, що знайомить глядачів із легендою про карпатського опришка. Фільм розкриває великий потенціал на українське кіно не тільки в Україні, а й за кордоном. На нашу думку, саме таке кіно треба підтримувати. Це цікавий, захоплюючий, візуально красивий і несе в собі важливі меседжі фільм.

8. «Уроки толерантності»: невикористаний потенціал

«Уроки толерантності» – це українська комедія, що вийшла на екрани 14 лютого 2024 року. Вона мала всі шанси стати цікавим та актуальним фільмом. Ідея інтегрувати тему ЛГБТ+ прийняття в українській комедійний сюжет могла б дати цікавий результат. Однак, на жаль, реалізація цієї ідеї залишає бажати кращого.

Сюжет побудовано на цілковито середньостатистичній українській родині зі своїми соціальними труднощами й фінансовими проблемами, де усю цю ситуацію тягне на своїх плечах дружина сімейства, а дорослі діти та чоловік ледве щось роблять для змін. Із цього вийшла б добра драма, бо в такій ситуації хочеться плакати, а не сміятися. Несподівано з'являється шанс покращити матеріальне становище – узяти участь у державній програмі «Уроки толерантності». Умова проста: протягом певного часу родина має надати притулок представнику ЛГБТ+ спільноти. Ця пропозиція стає катализатором для низки подій. Найдюки, звиклі до консервативних поглядів, змушені переглянути свої упередження та ужитися з Василем Зайцем – відкритим геєм, який стає новим членом їхньої родини. Наче на перший погляд непогана концепція та ідея, але реалізація дуже поверхнева. Немає якоїсь динаміки, лише лінійна побудова подій. Фільм можна порівняти з двома українськими проєктами: ток-шоу «Кохана, ми вбиваємо дітей» та сіткомом «Леся+Рома», де від першого запозичено суть проєкту, у якому в кінці всі в родині обов'язково змінюються та стають толерантними, а з другого – комедійність і переходи.

Єдине, за що можна подякувати режисерові Аркадію Непиталюку, це антураж квартири, бо дуже вона вийшла атмосферною, наче жива. А з іншого боку, це й мінус, бо більший час хронометражу глядач перебуває в цій квартирі й відчуває здавлюючий стан, наче в якомусь замкнутому просторі.

Тема толерантності та прийняття ЛГБТ+ лише декларована, але не розкрита повноцінно. Персонажі не проходять глибокий шлях розвитку, а

їхні зміни здаються штучними. Можливо, формат сіткома з соціальним підтекстом краще підійшов би для цього проєкту. Коротші епізоди з чіткими сюжетними лініями могли б дати можливість глибше дослідити проблеми ЛГБТ+ спільноти в Україні, а також краще розкрити потенціал персонажів.

Акторська гра рятує деякі моменти фільму. Виконавці ролей роблять усе можливе, щоб зробити своїх персонажів живими та цікавими, хоча й не завжди їм це вдається. Використання суржику для досягнення реалістичності може не всім сподобатися, але загалом акторська гра заслуговує на похвалу. Олена Узлюк та Олександр Ярема гармонійно втілюють образи подружжя Найдюків, а Акмал Гурезов добре зіграв Василя Зайця.

Фінал – одне з найслабших місць фільму. Він здається невиправданим, не дає глядачам чітких відповідей та не залишає емоційного післясмаку. Відкритий фінал не дає глядачам відчуття емоційної завершеності.

«Уроки толерантності» – це фільм із потенціалом, який, на жаль, не був повністю реалізований. Незважаючи на актуальну тему, талановиту акторську гру та вдалий антураж, фільму не вистачає глибини та динаміки.

9. Чорний книжковий ринок України

Із початком повномасштабного вторгнення росії в Україну книжкова сфера зазнала значних змін. Зокрема, було введено заборону на ввезення та розповсюдження книг. Про це стало відомо ще у червні 2023 року, коли Володимир Зеленський підписав закон 2309-IX про заборону ввезення й розповсюдження російських книг.

Однак, попри цю заборону, в Україні з'явився так званий чорний книжковий ринок де можна знайти й придбати заборонену літературу, в тому числі й російські бестселери. Ці продавці зосереджені в основному в інтернеті. Заборонені книги продаються на таких платформах, як «OLX», «Prom.ua» та в соціальних мережах.

Як ці книги потрапляють в Україну?

Існує декілька способів, якими заборонені книги потрапляють в Україну. Одним із таких є покупка книг через посередників. Ними можуть бути як фізичні особи, так і онлайн-магазини. Фізичні особи часто подорожують закордон, де книги не заборонені, купують їх там, а потім переправляють в Україну. Онлайн-магазини зазвичай базуються в інших країнах і пропонують доставку книг в Україну. Іншим способом може бути перевезення книг особисто, але це більш ризикований метод.

Чому люди купують російські книги?

У багатьох випадках російські видавництва випускають переклади книг раніше, ніж українські. Це може бути однією з причин, чому люди продовжують купувати російські книги. Агресор витрачає більше грошей на підтримку своєї книжкової галузі. У них незрівнянно більший вибір книг. За порівняльними даними статистики відповідних міністерств України та росії. Український інститут книги інформує, що за 2023 рік обсяг фінансування склав 63,95 млн грн (приблизно 1,5 млн дол. США). А в росії 12,5 млрд руб (приблизно 130 млн дол. США). Отже, росія виділяє на книжкову галузь у 27 разів більше коштів, ніж Україна. Варто відзначити, що більшість російських видань перекладають книги незаконно, не купуючи права на це.

Ми вирішили влаштувати своє маленьке розслідування та зв'язалися з однією з таких «продавчинь». У неї великий асортимент книг, і більшість із них видані у 2023–2024 роках, таких російських видавництв як «АСТ», «Ексмо» та інші. Однак, ще в 2019 році Державний комітет телебачення і радіомовлення зупинив видачу суб'єктам господарювання дозволів на ввезення книг з РФ. Проте санкції не вирішують проблеми і не контролюють розповсюдження книг приватними особами.

Проаналізувавши окремі оголошення цієї дівчини на «OLX», ми з'ясували, що крім перекладів іноземних книг, вона продає ще книги російських авторів. Також в одному з оголошень було покликання на інстаграм-сторінку. На жаль, виявилось, що акаунт був закритим. Проте, нам

усе ж вдалося з нею поспілкуватися. Під час розмови продавчиня не розголошувала джерело постачання книг, але зазначила, що вони доступні та їх можна придбати за вигідною ціною. І таких продавців, як вона, дуже багато. Це свідчить про те, що проблема існує, і російські книги надалі незаконно проникають на український ринок через різні канали.

Однак, країна активно працює над цією проблемою. 26 квітня 2024 року стало відомо, що держкомтелерадіо у співпраці з «Prom.ua» видалив на своїй платформі незаконно розповсюджені продукти видавництва росії та Білорусі з 17 українських інтернет-магазинів, що пропонували майже 700 книжкових видань із цих країн.

Такий книжковий ринок має негативні наслідки як для української книжкової галузі, так і для суспільства в цілому. Купівля цих книг може призвести до перенаправлення коштів до російської економіки, що може опосередковано підтримувати війну в Україні.

Випуск цифрового журналу «NumoUA»
(у PDF-форматі на електронному носієві)

Рис. 1. Обкладинка диджитал-журналу «NumoUA (скріншот)

ЗМІСТ

Про нас

NumoUA — це цифровий журнал, який допомагає зануритися у захопливий світ сучасної української культури. У цьому випуску ми зосередилися на репортажах, рецензіях та статтях.

Рис. 2. Зміст журналу(скріншот)

ТАЄМНИЦІ АНДРІЇВСЬКОГО УЗВОЗУ

*А ти ідеши гуляючи масивом,
Всудухочись у світ пташиний
І бачиш світ, такий який він є...*

Андріївський узвіз, зі своєю багатю історію та витонченою архітектурою, не лише є туристичним місцем Києва, але й важливим центром поширення культури та мистецтва. Ця вулиця віддавна служить місцем зустрічі для художників, майстрів ремесел, митців і творчих особистостей.

Художники з усього світу знаходять натхнення в старовинних вулицях Андріївського узвозу. Часто тут можна зустріти митців, які працюють на вулицях, створюючи свої шедеври під відкритим небом. І навіть зараз, під час повномасштабної війни, люди не зупиняються та продовжують працювати.

Крім того, Андріївський узвіз славиться своїми антикварними лавками, галереями та майстернями, де продаються та виставляються унікальні речі. Тут можна знайти все, від народного до сучасного мистецтва, що відображає багатство культурного спадку Києва та країни. Не лише традиційними речами багата ця вулиця. Усе ще є столики, на яких розгорнуті радянські товари, а саме плакати та навіть шапки-ушанки, форми з зірочками. Андріївський узвіз також відомий своєю різноманітністю культурних заходів, таких як музичні вистави, театральні постановки, літературні читання та фестивалі мистецтва. Ці події привертають до узвозу

не лише місцевих жителів, а й туристів з усього світу, які прагнуть насолодитися багатством культурного життя Києва. Серед старовинних будівель та унікальної атмосфери, ми зустріли Олену, продавчиню українських намист. Вона наче чекала саме на нас, така привітна жінка і що її очам було одразу видно, як вона захоплюється своєю справою.

Через її слова стає зрозуміло, що кожне намисто, створене Оленою, не просто є виробом мистецтва, але й виразом її внутрішнього світу та сприйняття української культури взагалі. Її підхід до ремесла відображає різноманітність індивідуальних творчих підходів, що розширюють межі традицій та додають новий вимір українському мистецтву.

– Я виготовляю намиста з бісеру. Ще з дитинства, моя бабуся навчила мене цьому, – починає свою розповідь Олена. – Для мене важливо не просто створювати вироби мистецтва, а передавати справжній дух української культури через них. Я не ділю Україну на схід та захід. Я плету намиста сільянки, терновни – за тими схемами та мотивами, які відображають мое уявлення про красу та глибину українського народу.

Олена мріє, щоб більше пізнали української культури, але й акти приниження та відтворення культурної спадщини своїх країни. Її мрія полягає в тому, щоб українські вироби стали не просто модними предметами, але й символом гордості за своє коріння та культуру.

4 NumoUA 2024

NumoUA 2024 5

А чи на кону зараз продавати речі з радянською символікою?

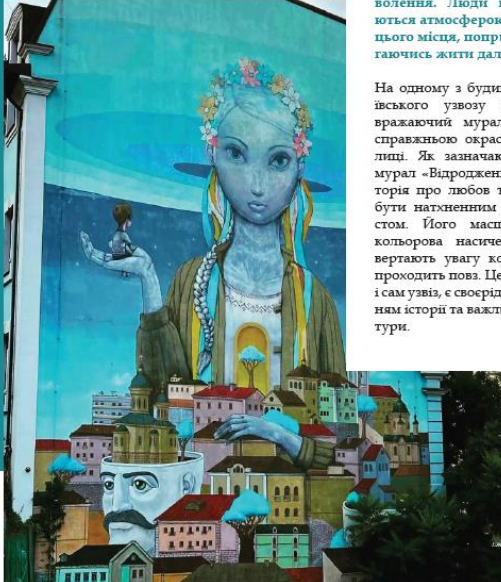
– На кону? Навіть не знаю, що вам на це сказати. Якби ці речі б мали попит, напевно, мене б тоді тупо не було та інших таких продавців. Це наша історія, якою б вона не була, – відповідає він, відкладаючи ручку й хитро посміхаючись.

– А вас не бентежить, що вже другий рік триває повномасштабна війна? Продаючи ці речі, ви популяризуєте культуру вже не існуючого режиму?

– Вас ніхто тупо не тримає, можемо проходити далі. Не забувайте мені працювати, – відповідає він, і його слова тонуть у шумі автівок по бруку, що змшується зі сміхом та гомоном вуличних кафе.

Прогулюючись далі, ми помітили одну з лавок, заванену старим радянським мотлохом. Навіть імпровізована стеля була прикрашена шапками та картками. За приглядом сидів дідусь в окулях, занурений у розгадування кросвордів.

«Відродження» Жюльєн Малан, Олександр Кисель

Серед стомлених від міської метушні облич проглядаються вирази радості та задоволення. Люди насолоджуються атмосферою та красою цього місця, попри все, намагаючись жити далі.

На одному з будинків Андріївського узвозу виділяється вражаючий мурал, що став справжньою окрасою цієї вулиці. Як зазначають автори, мурал «Відродження» – це історія про любов та здатність бути натхненим рідним містом. Його масштабність і кольорова насиченість привертають увагу кожного, хто проходить повз. Цей мурал, як і сам узвіз, є своєрідним втіленням історії та важливості культури.

Завершуючи нашу прогулянку Андріївським узвозом, бачимо, що ця вулиця має багату історію та культурну спадщину, яка живе й дихає в кожному куточку. Хоча минуле може бути складним та контрарсійним, сучасний Андріївський узвіз став місцем, де історія зливається з мистецтвом. Ми щиро віримо, що в майбутньому це місце збереже свою чарівність та атмосферу, але водночас занеє позитивних змін, підкреслюючи українську спадщину.

Джерело: Google Maps

6 NumoUA 2024

NumoUA 2024 7

Рис. 3. Перший матеріал у жанрі репортаж, рубрика «Арт-стежки» (скріншоти)

1 вересня 2023 року в Києві відкрили нова книгарня «Readeat». Це не просто книжковий магазин, а справжній культурний простір, де кияни та гості міста можуть поринути у світ літератури, поспілкуватися з однодумцями й насолодитися кавою з тістечками.

Засновник «Readeat» – Дмитро Фелісов, відомий завдяки сервісу з продажу квитків «Concert.ua». Він давно мріяв про те, щоб у Києві з'явився книжковий простір, що відповідав би сучасним потребам та очікуваням людей. І ця його мрія нарешті здійснилася.

Книгарня має два поверхи. На першому вас зустрічає затишна міні-кавіярня, де можна зігрітися ароматними напоями, поласувати смачними десертами й зануритися у читання за столиком. Також на цьому поверсі розташовані міти продажів і книжки за темами з креативними назвами. А другий поверх вражає своїм масштабом. Тут розкинувся величезний простір для відпочинку з безкінечними рядами книжкових стелажів та навіть роялем. Це справжній рай для книголюбів! Але крім книг, це місце

оцінять поціновувачі музики, тому що є окремі стенди з платівками. Родзинкою цієї книгарні є «сліпе» побачення з книгою, це чудова можливість познайомитися з новою книгою, про яку ви нічого не знаєте, окрім її тематики та опису двома словами.

На гостей у цей день чекала святкова атмосфера, жива музика, частування безкоштовним шампанським та, звичайно ж, безмежний світ книг. У книгарні особливу увагу приділяють українській книзі, в асортименті представлені як твори відомих авторів, так і талановитих дебютантів. Великий вибір книг у книгарні вражає – тут представлено 8 тисяч найменувань, а також широкий спектр жанрів, від наукової літератури до фентезі й навіть іноземних видань.

Після поглибленого огляду книгарні та її атмосфери, один із відвідувачів поділився з нами своєю думкою:

« Я б у в вражений різноманітністю представлених видань, тут можна знайти все, від бестселерів до коміксів. Мені також сподобався дизайн магазину, він дуже стильний, наче поєднався класика та сучасність. Однак є й деякі моменти, які могли б бути покращені. Ціни на книги тут трохи кусаються. А великі черги біля однієї каси на другому поверсі, змусили чекати півгодини. Було б добре, якщо б можна було розрахуватися, як на другому, так і на першому поверсі за покупки.

Крім розмаїття книжкового асортименту, «Readeat» також пропонує своїм відвідувачам унікальний мерч. Це для нас стало в новинку, бо в інших подібних книгарнях ми такого ще не бачили. Це не просто предмети, а справжні атрибути для любителів книг та міста Києва в цілому. Ми не могли не звернути увагу на незвичайну назву та логотип. Цікавість змусила нас

«Ми з радістю вітаємо не лише любителів книг, а й їхніх чотириланних друзів»

звернувся до одного з «Котиків», так тут називають працівників, щоб розгадати цю таємницю. Присмна консультантка розповіла нам, що логотип із котом допомагає створити в книгарні приємну та затишну атмосферу, де кожен відвідувач почуватиметься комфортно. Коти – допитливі істоти, які завжди прагнуть досліджувати нове. До цієї книгарні неодмінно хочеться повертатися. Тут панує атмосфера затишку, спокою та любові до книг, що не може не підкорити серце будь-якого книголюбів.

Рис. 4. Другий матеріал у жанрі репортаж, рубрика «Арт-стежки» (скріншот)

Арт-стежки

«ТРАЕКТОРІЯ ПОЛЬОТІВ» ЖАННИ КАДИРОВОЇ

У PinchukArtCentre пройшла резонансна виставка «Траекторія польотів» Жанни Кадирової, однієї з найвідоміших сучасних українських художниць. Цей масштабний проект, що тривав до 7 січня 2024 року, презентував ґрунтовну ретроспективу творчості авторки, охоплюючи роботи з 2004 року до наших днів. Прохи розповімо про художницю: сама Жанна родом із Броварів, її творчий шлях розпочався з навчання в Національній академії образотворчого мистецтва й архітектури в Києві. Мисткиня не обмежувалася лише академічною програмою. Її цікавила сучасна арт-сцена, вона брала участь у неформальних проєктах та співпрацювала з іншими молодими художниками. Закінчивши навчання, вона експериментувала з різними матеріалами та формами, постійно шукаючи нові способи висловити свої ідеї. Її роботи виставляли в Україні та за кордоном, і вона здобула визнання як одна з найцікавіших та найперспективніших молодих українських художниць.

NumoUA 2024

20 років творчості в одному просторі.

Виставка вражає не лише розміттям представлених робіт, а й глибиною тем, які досліджує Кадирова. Її твори торкаються складних і неоднозначних аспектів української історії та ідентичності, досліджуючи теми пам'яті, травми, втрати та стійкості. Жанна протягом 20 років кропіливо творила роботи, представлені на виставці. Це багатшарові інсталяції, фотографії, відео, скульптури та перформанси.

Гідно, роботи ніби ведуть нас у подорож крізь час і простір, змушуючи замислитися над складними питаннями про минуле, сьогоднішнє та майбутнє України.

ЦЕ ПРО РУХ В ЧАСІ І В ГЕОГРАФІЇ

Сторінка: reynok.com.ua

«За парканом»

Зайшовши в перший зал, можна побачити роботи серії «За парканом» – металеві скульптури парканів, які наче символізують, якою була Україна закритою в радянські часи. На стіні також висить картина, що натякає на незалежне майбутнє. На ній зображено пейзаж, який стає загороженим, якщо відійти в кінець залу. Металеві скульптури в роботах Кадирової мають подвійне значення. З одного боку, вони є символом обмежень, а з іншого – вони втілюють стійкість та незламність українського духу.

«За парканом»

«Постріли» та «Безпечна війна»/«Висхідна кіла»/«Висхідна»

NumoUA 2024

11

Арт-стежки

У наступному залі ми побачили не просто монумент – наші погляд, головну скульптуру виставки – «Пам'ятник новому пам'ятнику». Вона являє собою повнорозмірну фігуру людини, виготовлену з білого кахель. Фігура стоїть на постаменті, накрита білим простиралом, теж з кахель, ніби очікуючи урочистого відкриття. Білий матеріал, із якого зроблена скульптура, може нагадувати монументальну радянську архітектуру, яку критикує художниця. Але в нас ця скульптура викликала інші почуття, вона ніби символізує очікування змін, завершення нової епохи в історії України та появу нових героїв, які ховаються за простиралом. Ця виставка вражає своїм масштабом та глибиною. Її роботи розкидані по 7 залах, кожен із яких розповідає свою історію. Ми не можемо описати всі роботи, адже кожна з них заслуговує на окрему увагу. Нас неможливо пригадати ця робота без назви. Мабуть, авторською ідеєю було те, щоб у кожного глядача виникла своя назва цієї скульптури. Для нас це «Розібрана по цеглинках». Вона нагадує про руйнування, яке спричинила війна в Україні ще з 2014 року і по наших дні, про втрату домів, життя та ідентичності. Робити частини малі символізують

ті регіони України, які найбільше постраждали від російської агресії. Але ціла частина картини свідчить про те, що країна продовжує стояти й боротися за своє майбутнє.

Роботи «Постріли» та «Безпечна війна» змушують нас замислитися над природою війни. «Постріли» показують її жорстоку реальність, а «Безпечна війна» – її абстрактність та віддаленість для тих, хто не зіштовхується з нею безпосередньо. Але пройшовши далі до «Data Extraction», це враження зможемо відіти. Картина зі справжнього асфальту, по якому колись ходили люди, тепер висить на стіні з великими дірками від снарядів. Це не просто мистецтво, це життя, якого можливо вже й немає.

Виставка «Траекторія польоту» – це не просто мистецтво. Це заклик до дії, заклик не забувати про трагедію, що відбувається зараз, та продовжувати робити все можливе, щоб допомогти у відновленні країни. Представлені роботи нагадуватимуть про те, що війна – це не просто статистика й політичні гасла, а це людські життя, обірвані трагічною долею. Виставка змушує відчувати, співпереживати, дійсно замислитися над важливими речами.

12 NumoUA 2024

МИ НЕ ВПАЛИ ТОДІ, НЕ ВПАДЕМО І ЗАРАЗ!

«Пам'ятник новому»

«Постріли» та «Безпечна війна»/«Висхідна кіла»/«Висхідна»

«Data Extraction»

«Розібрана»

NumoUA 2024 13

Рис. 5. Третій матеріал у жанрі репортаж, рубрика «Арт-стежки» (скріншоти)

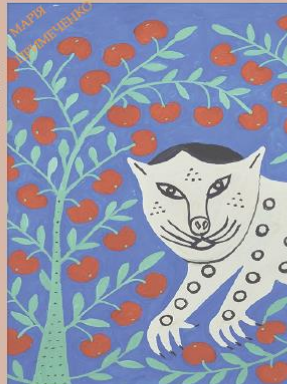
Арт-стежки

«ТИГР У САДУ»: УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО ЧАРУЄ ВАРШАВУ

Музеї сучасного мистецтва у Варшаві 5 квітня 2024 року відкрив нову виставку «Тигр у саду» мисткині Марії Примаченко. Це перша масштабна презентація робіт відомої української художниці в Польщі.

Експозиція знайомить глядачів із 89 колекційними творами мистецтвознавця та академіка Едуарда Димшица. Це картини, створені в 1982-1994 роках, що демонструють багатство й глибину творчості Марії Примаченко. Впливучі твори можна порівняти у світ казкових звірів, квітів та візерунків, що оживають на полотнах художниці. Її роботи вражають яскравими барвами, динамічними композиціями та широтою емоційності.

Зайшовши в зал, нас зустрічає великий стенд із біографією художниці. На ньому можна ознайомитися з основними віхами життя Марії Примаченко, її творчим шляхом, впливами, які формували її художнє бачення. Фотографії, хронологія подій, цитати з щоденників і листів – все це дає можливість глядачеві краще зрозуміти світ, з якого виш-

змістом, стали невід'ємною частиною української культурної спадщини. Не дарма її твори отримали визнання таких митців, як Марк Шагал і Пабло Пікассо. Уся справа в її простих, експресивних мазках та вишуканих образах. Вона ніколи не намагалася піти до реалістичності, маючи свій вибір, таку собі країну чудес, де вона була Атісою.

Підійшовши до одного зі стендів, нам одразу здалося, що це картина, що є взірцем виставки – «Зайшов тигр у садок і мичу, що виродило яблук стільки, що неси». Глядач поринає у вир яскравих кольорів – синій фон, що символізує небо, контрастує з червоними яблукками, які різно виродили на деревах. Цей контраст підкреслює шедристь і природи та її красу. У центрі композиції – білий тигр. Цей незвичайний персонаж справу привертає увагу. Він викликає двостійкість почуттів: з одного боку, це дика тварина, символ сили та могутності. З іншого боку, тигр зображений із людськими рисами, його голова повернута до глядача, а на морді читється мудрість та захоплення. Білий тигр на тлі яскравого саду – це метафора єднання людини та природи. Художниця показує, що людина не повинна відокремлювати себе від природного світу, а жити в гармонії з ним.

ли і твори. Він стегну вас веде лабіринт із виставкових експонатів, де на стінах та металевих конструкціях розцвітають фантастичні квіти, співають казкові пташки, а химерні звірі ведуть тихі розмови. Кожна картина – це окрема історія, окремий візуальний вир, який зачаровує та надихає. Її роботи, наповнені символами й глибоким

Арт-стежки

Була ще і картина було найбільше скучення людей, тому ми вирішили дізнатися думку однієї з відвідувачів виставки.
– Мені дуже подобається ця картина. Вона така яскрава, барбиста, і образу ж привертає увагу. Ти наче дівишися в середину людини, – поділилася з нами молода українка.
– А у вас є улюблена картина, що вразила серце?
– Так, є, це картина «Діва панує на весні судалія». Панує, які літають серед квітів, здаються такими цислидими, ніби вони насолоджуються кожним моментом свого життя. І крім цього, я обожнюю панує, у мене вдома є декілька

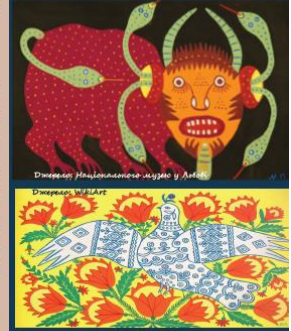

Для українців, які опинилися далеко від дому, ця виставка стала можливістю відчутти зв'язок з рідною культурою, знайти спільноту та відчутти себе вдома. Яскраві барви, фантастичні образи та ширість картин Марії Примаченко нагадували їм про Україну, про її багату історію та традиції. А поляки були зачаровані унікальним стилем художниці та її баченням світу. Вони з цікавістю розглядали роботи та обговорювали в маленьких компаніях свої враження. У куточку розглядаючи картину, стояла жінка з дитиною, як потім виявилось, це була полька, і ми вирішили задати їй кілька питань:
Чи подобається вам виставка та що найбільше вас вразило?
– Я давно вже є фанаткою Марії Примаченко, її роботи викликають в мене лише приємні емоції, радість. Вони наче повертають в дитинство. Її роботи наповнені життям та оптимізмом, і вони завжди піднімають мені настрій та надихають, – відповіла з ентузіазмом вона.

Крім головної картини, нас дуже вразили також «Голубка розпустила крила, хочє на землі мира» та «Атомна війна, будь проклята вона!». Ці роботи справили дуже емоційні та актуальні в наш час. «Голубка розпустила крила, хочє на землі мира» – це картина, сповнена світла та надії. Голубка – це символ миру та добра, і вона прагне рознести ці цінності по всьому світу. Яскраві кольори та динамічна композиція картини підкреслюють її оптимістичний меседж. «Атомна війна, будь проклята вона!» – це зовсім інша картина, вона сповнена болу та гніву. Жалісні образи війни, зображені на цій картині, нагадують нам про те, до яких

жаліливих наслідків може призвести насильство. Особливістю виставки був її перформанс – магнітний стенд, де кожен миг обрати та прикріпити вона!». Ці роботи справили дуже емоційні та актуальні в наш час. «Голубка розпустила крила, хочє на землі мира» – це картина, сповнена світла та надії. Голубка – це символ миру та добра, і вона прагне рознести ці цінності по всьому світу. Яскраві кольори та динамічна композиція картини підкреслюють її оптимістичний меседж. «Атомна війна, будь проклята вона!» – це зовсім інша картина, вона сповнена болу та гніву. Жалісні образи війни, зображені на цій картині, нагадують нам про те, до яких

«Тигр у саду» – дає можливість познайомитися з унікальною художньою системою Марії Примаченко, яка черпала натхнення зі свого життя та українського фольклору. Її твори – це не лише естетична насолода, але й джерело мудрості та духовного збагачення. Виставка «Тигр у саду» триватиме до 30 червня 2024 року. Це чудова можливість для жителів та гостей Варшави познайомитися з українським народним мистецтвом та відкрити для себе творчість однієї з найвидатніших художниць ХХ століття.

Рис. 6. Четвертий матеріал у жанрі репортаж, рубрика «Арт-стежки» (скріншоти)

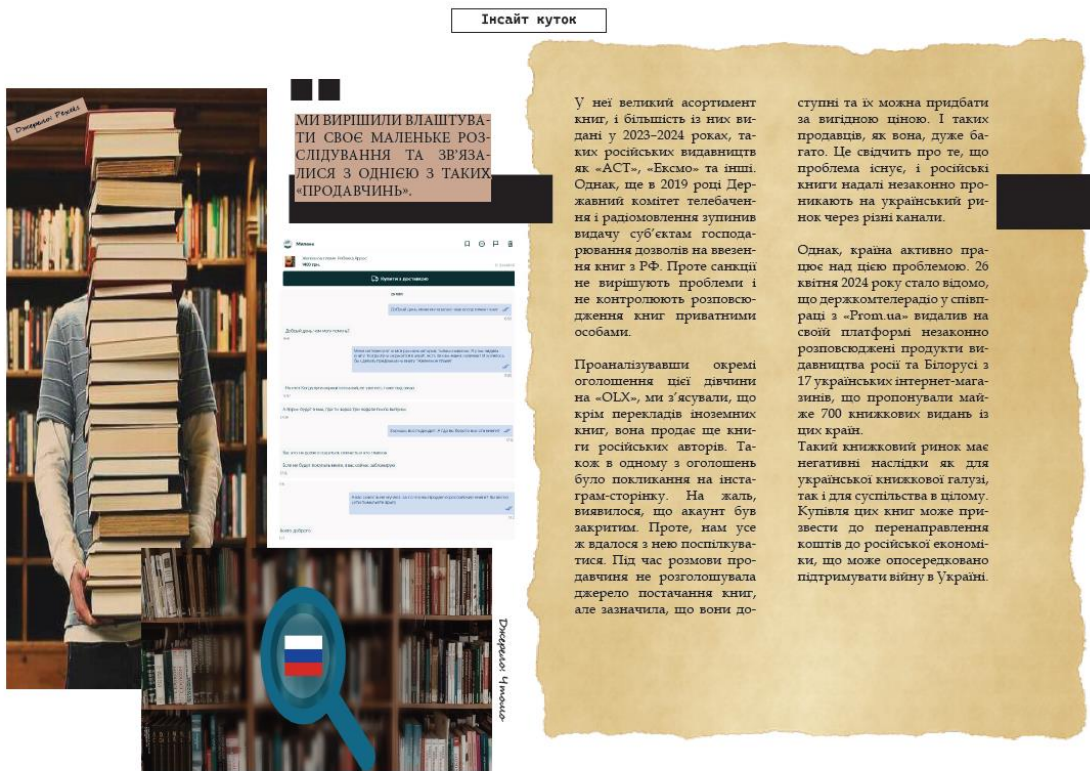

Рис. 7. Перший матеріал у жанрі стаття, рубрика «Інсайт куток» (скріншоти)

СПРАВЖНЄ УКРАЇНСЬКЕ КОХАННЯ В «ДЖУЛЬЄТТА ТА РОМЕО»

"Немає повісті суворішої на світі, ніж повість про Ромео і Джульєтту"

Момент з другою частиною вистави

«Джульєтта та Ромео» вистава про палку любов... А чи справді вона є?

Актори наче живуть своїми персонажами, такі душевні, такі прекрасні. Ромео та Джульєтта в виконанні Олега Худика та Ольги Узун створюють на сцені неповторне враження, в їх очах справді можна побачити кохання. Персонажі такі недосвідчені та юні, але на їх долю випало дуже багато страждань. Також окремо хочу відзначити Меркуцію (Кирило Парастас) він скарб цієї вистави, привабливий та харизматичний. А його сцена зі сном повністю розкриває потенціал актора.

П'єса триває дві з половиною години з одним антрактом. За цей час можна збагнути, що перша частина це наче романтизація любові, без сліз та печалі, персонажі віряють в своє щасливе майбутнє. Але з другої починається реальність: біль, втрата, помста.

Отже, майстерність режисера, чудова гра акторів, вражаюче відлення музичних та візуальних

аспектів роблять цю виставу незабутньою. «Джульєтта та Ромео» залишає слід у серцях глядачів, надихаючи їх на глибоке розмірковування про природу любові та життєвий шлях, який призводить до великих випробувань.

У цьому театральному шедеві кожен момент є важливим, а завершення вистави залишає глядача поглибленим в емоційному багатстві та роздумах про величність і складність людських почуттів.

"Милуйтесь очі, — це в останній раз! Ви, руки, пригорніть її востанок! Ви, брови, доторкайтеся до її губ, Знайте! Знайте! Правильно поцілунком Мій договір з корисливою смертю!"

Момент з першою частиною вистави

Гармонія кольорів та образів зібралася на сцені. Кирило Калашников, режисер, управно демонструє епізодичну сцену. Неймовірні елементи декору переплітаються з ефектами снігу, еха та світла. Окремо хочу відзначити музику, вона чарівна, із деякими українськими

етнічними мотивами, підкреслює вагомий сцені драми та завовав. Так маєстро хоче подати нашій українській родинці в класичну Шекспірівську трагедію. Щодо механічної частини, акустика була посередня, треба було прислуховуватися до того, що кажуть актори, але це проблема вже театру.

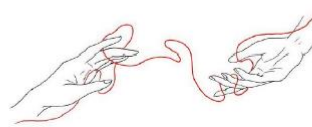

Рис. 8. Перший матеріал у жанрі рецензія, рубрика «Око критика» (скріншот)

Око критика

КОЛИ ПІСНЯ СТАЄ ЗБРОЄЮ

Око критика

Фільм Олеси Моргунець-Ісаєнко

ЩЕДРИК

Щедрик – неймовірний фільм. Історична драма, яка завжди буде актуальною. У картині розповідають про життя трьох сімей різних національностей: українців, поляків та євреїв, об'єднаних спільною бідою – війною. Всі вони живуть у місті Станіслав 1938 року, винищений Івано-Франківськ.

Режисерка Олесь Моргунець-Ісаєнко талановито втілює в життя сценарій Кесії Заставської, створюючи атмосферу емоційної напруги й співпереживання. Головні ролі зіграли Іванна Олюда, Христина Ушицька, Томаш Собчак, Поліна Громова, Євгенія Солодовник. З усього списку яскраво виділився Андрій Мостренко, який зіграв Михайла Іванюка, він гармонійно передає емоційний стан голови українського сімейства. Навіть у трагічні моменти персонаж намагався бути мужнім та сильним. Для нас було здивуваним, що одну з головних ролей зіграла Яна Корольова. Дебютували в ролі Софії Іванюк – матері, яка прихистила дітей у своїй родині від різних політичних режимів, не відчужено, що це її перша роль. Трагічна історія героїні нікого не залишить байдужим. Це справжній образ української матері-берегині сучасного кіно.

Пісня «Щедрик», що лейтмотивом пронизує весь фільм, стає не просто мелодією, а справжнім символом єднання й віри. Вона звучить як у щасливі, так і в трагічні моменти, підкреслюючи важливість кожного з них. Але крім основної мелодії в фільмі, ми не можемо вностремити ще якісь композиції, їх просто не має. Фільм дарує віру в те, що навіть у найважчі часи добро й людяність можуть перемогти.

«Щедрик» глибоко й емоційно розкриває тему переслідувань людей за національною ознакою. Фільм змушує нас замислитися над почуттями й переживаннями людей, які опинилися в жорстоких жорнах війни й втратили все.

ЩЕДРИК - ПІСНЯ, ЩО ПРИНОСИТЬ ЩАСТЯ І ЄДНАЄ

Картина не лише змушує співпереживати героям, але й залишає багато відкритих питань. Доля Софії, її майбутнє й те, чи зможе вона знову побачити своїх дітей, залишаються невідомими. Це змушує глядача розмірковувати й шукати відповіді самостійно.

«Щедрик» – не просто фільм, це важливе й актуальне кіно, що змушує думати, співпереживати й шукати відповіді на складні питання. Це сильна й емоційна історія про людяність, єднання й силу віри, яка залишається з вами надовго.

Око критика

КОЛИ ПІСНЯ СТАЄ ЗБРОЄЮ

Око критика

Рис. 9. Другий матеріал у жанрі рецензія, рубрика «Око критика» (скріншот)

Око критика

ЧИ ВАРТИЙ «ДОВБУШ» ТІЄЇ СЛАВИ?

Постер фільму "Довбуш"

Довбуш – український історичний фільм 2023 року від режисера Олеса Саніна, який занурює глядача у карпатські легенди та знайомить з образом опришка Олексія Довбуша. Сюжет розгортається наприкінці XVIII століття, коли гупуцький ватажок Олекса Довбуш стає на захист селян від гніту польської шляхти. Стрічка зображує його не лише як сміливого воїна, але й як справедливого ватажка, який бореться за свободу та кращу долю для свого народу.

Акторський каст підібрано безперечно ідеально. Сергій Стрельников вдало втілює образ харизматичного та справедливого ватажка Олексія Довбуша. Агата Булек та Матеуш Космополов у своєму танцює гарно відіграли антагоністів. Спочатку побачивши княгиню Яблунівську відчуваєш її жіночу силу та владу, яку вона вправно демонструє. Що не можна сказати про Пшелуєвського, цей химерний персонаж лише виводить своєю тупістю. Актор вдало відіграв цей образ, викликаючи у глядачів лише неприємність.

Хтось може сказати, що це чергова помста героя, під українською обгорткою. Але це не зовсім так, помста не є руйнівною силою героя. Його мотивація глибша і сягає хоренями в щире

бажання захистити свій народ, свою землю та свою свободу. А вже потім помститися шляхтям, які забрали його батьків. Це не просто чергова історія про героя. Це розповідь про український дух, про нескореність та прагнення до волі. Що нагадує нам сучасні події.

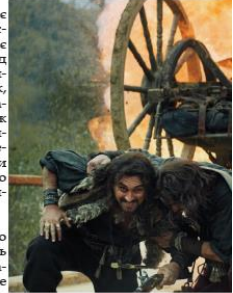
Візуал – не роздінка фільму. Він наче дає поринути у велич Карпатських гір та відчути атмосферу епохи. Операторська робота та спефекти на високому рівні, що робить перегляд стрічки ще більш захопливим.

Хочемо підкреслити, що фільм майстерно переносить динаміку кадрів із бойовими діями, а музика ідеально доповнює їх. Сцена пограбування шляхтичів є чудовим прикладом цього. Вона нагадує вестерн в українських реаліях, де замість ковбоїв – опришки, а замість

дикого заходу – Карпатські гори. Хоча «Довбуш» має багато позитивних аспектів, у ньому також є недоліки, наприклад не розкриті лінії деяких персонажів. Також, зав'язка сюжету складається зі стрибків між теперішнім часом і минулим. У деяких сценах навіть є флешбеки в флешбеках. Від цього глядач може заплутатися в послідовності.

Важливо зазначити, що ці недоліки не роблять фільм «Довбуш» поганим. Це все ще яскраве кіно, що знайомить глядачів із легендою про карпатського опришка. Фільм розкриває великий потенціал на українське кіно не тільки в Україні, а й за кордоном. На нашу думку, саме таке кіно треба підтримувати. Це цікавий, захоплюючий, візуально красивий і несе в собі важливі меседжі фільм.

Око критика

26 NumoUA 2024

NumoUA 2024 27

Рис. 10. Третій матеріал у жанрі рецензія, рубрика «Око критика» (скріншот)

Око критика

«УРОКИ ТОЛЕРАНТНОСТІ»: НЕВИКОРИСТАНИЙ ПОТЕНЦІАЛ

Кадр з фільму

Уроки толерантності – це українська комедія, що вийшла на екрани 14 лютого 2024 року. Вона мала всі шанси стати цікавим та актуальним фільмом. Ідея інтегрувати тему ЛГБТ+ прийняття в українській комедійній сюжет могла б дати цікавий результат. Однак, на жаль, реалізація цієї ідеї залишає бажати кращого.

СЮЖЕТ побудовано на щільного середньостатистичній українській родині зі своїми соціальними труднощами й фінансовими проблемами, де усю цю ситуацію тачне на своїх плечах дружина сімейства, а дорослі діти та чоловік ледве щось роблять для змін. Із цього вийшла б добра драма, бо в такій ситуації хочеться гукати, а не сідатися. Несподівано з'являється шанс покращити матеріальне становище – узяти участь у державній програмі «Уроки толерантності». Умова проста: протягом певного часу родина має надати пригуклому представнику ЛГБТ+ спільноти. Ця пропозиція стає катализатором для низки подій. Найближчі, звичайно консервативні погляди, змушені переглянути свої упевдження та ужитися з Василем Зайцем – відкритим геєм, який стає новим членом їхньої родини. Наче на перший погляд непогана концепція та ідея, але реалізація дуже поворонена. Немає жодкої динаміки, лише лінійна побудова подій. Фільм можна порівняти з двома українськими проектами: ток-шоу «Кована, ми вбиваємо дітей» та сіткою «Лєся+Рома», де від першого заповнено суть проекту, у якому в кінці всі в родині обов'язково змінюються та стають толерантними, а з другого – комедійність і пародія.

28 NumoUA 2024

Око критика

Єдине, за що можна подякувати режисеру Арташесу Неспіталову, це антураж квартири, бо дуже вона вишита атмосферною, наче жива. А з іншого боку, це й мінус, бо більший час хронометражу глядач перебуває в цій квартирі й відчуває здавлюючий стан, наче в якось замкнутому просторі.

ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕМИ. Тема толерантності та прийняття ЛГБТ+ лише декларована, але не розкрито повноцінно. Персонажі не проходять глибокий шлях розвитку, а їхні зміни здаються штучними. Можливо, формат сіткою з соціальним підтекстом краще підійшов би для цього проекту. Коротші епізоди з чіткими сюжетними лініями могли б дати можливість глибше дослідити проблеми ЛГБТ+ спільноти в Україні, а також краще розкрити потенціал персонажів. АКТОРСЬКА ГРА ратує деякі моменти фільму. Виконавці ролей роблять усе можливе, щоб зробити своїх персонажів живими та цікавими, хоча й не завжди їм це вдається. Використання суржиків для досягнення реалістичності може не всім сподобатися, але загалом акторська гра заслуговує на похвалу. Олена Ульжик та Олександр Ярема гармонійно втілюють образи подружжя Найдюків, а Азамат Гурезов добре зіграв Василя Зайця.

ФІНАЛ – одне з найслабших місць фільму. Він здається невиправданим, не дає глядачам чіткого відповідей та не залишає емоційного післямаку. Відкритий фінал не дає глядачам відчувати емоційної завершеності.

«Уроки толерантності» – це фільм із потенціалом, який, на жаль, не був повністю реалізований. Незважаючи на актуальну тему, талановитий акторську гру та вдалий антураж, фільму не вистачає глибини та динаміки.

Рис. 11. Четвертий матеріал у жанрі рецензія, рубрика «Око критика» (скріншот)

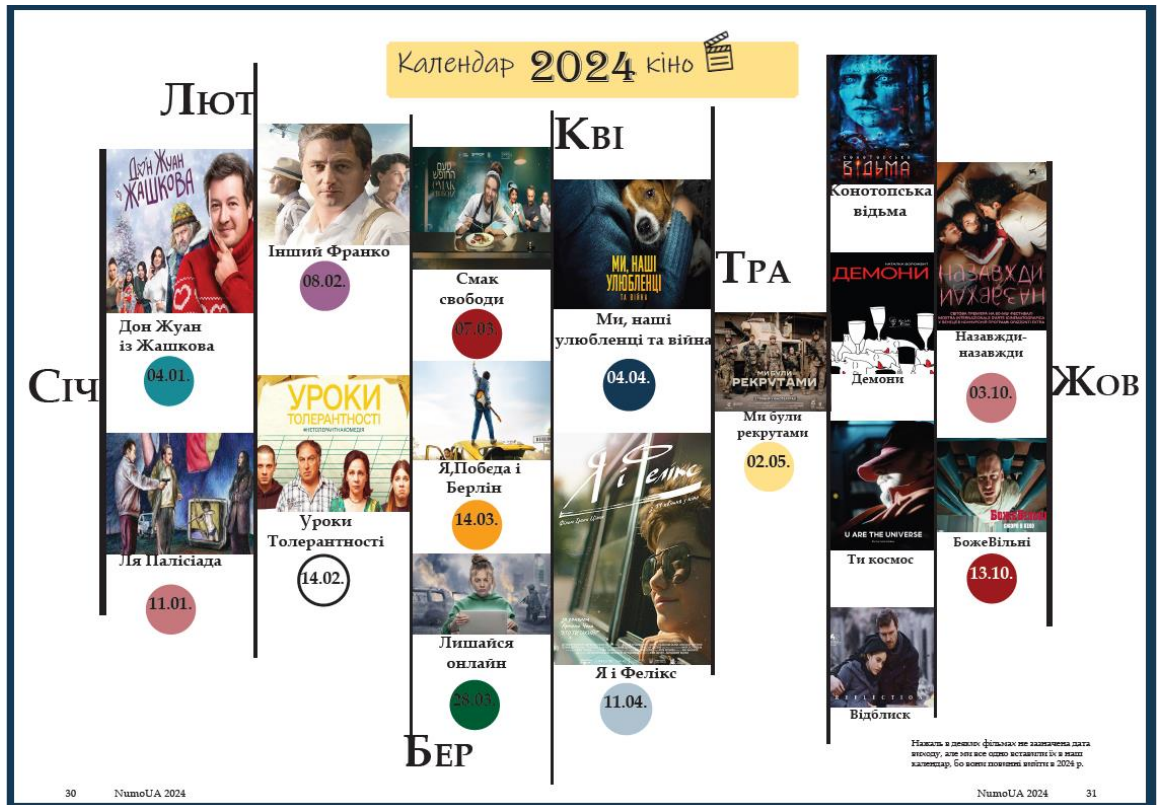

Рис. 12. Інтерактивний розворот журналу із афішею виходу українських фільмів у 2024 році.

Назва, концепція, зміст і дизайн цифрового журналу «NimoUA» є інтелектуальною власністю співзасновників видання. Її охороняє Закон України «Про авторське право та суміжні права». Копіювання матеріалів дозволено лише за умови покликання на джерело не нижче другого абзацу.

Рис. 3. Останній розворот з вихідною інформацією про цифровий журнал (скріншот)

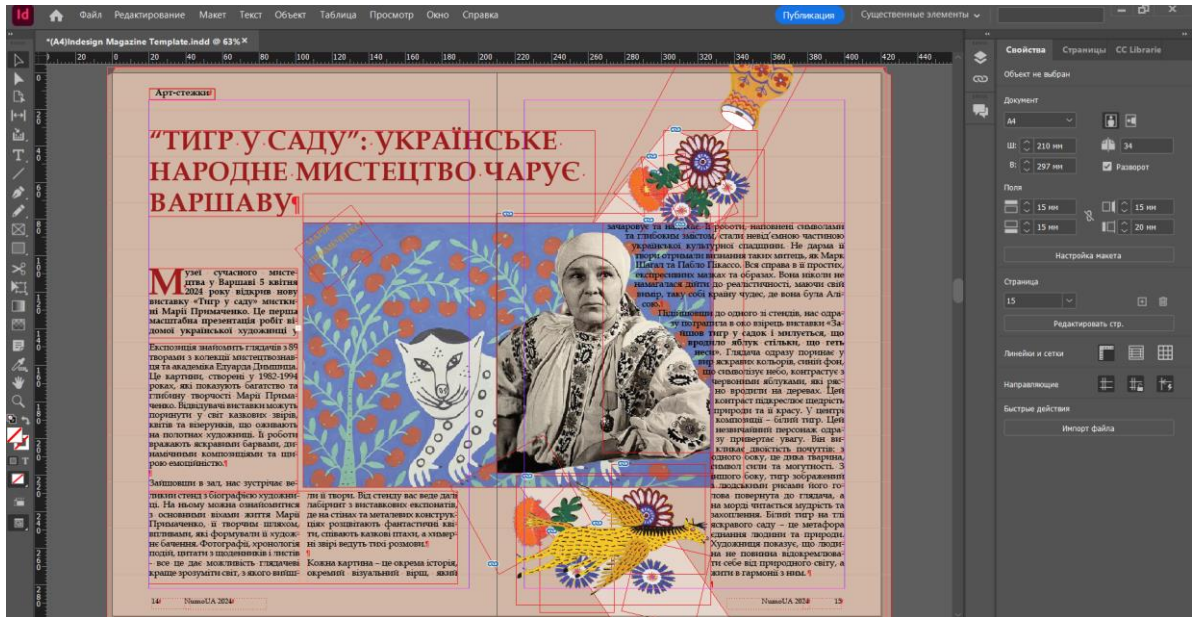

Рис. 14. Макет розвороту в програмі «Adobe InDesign» (скріншот)

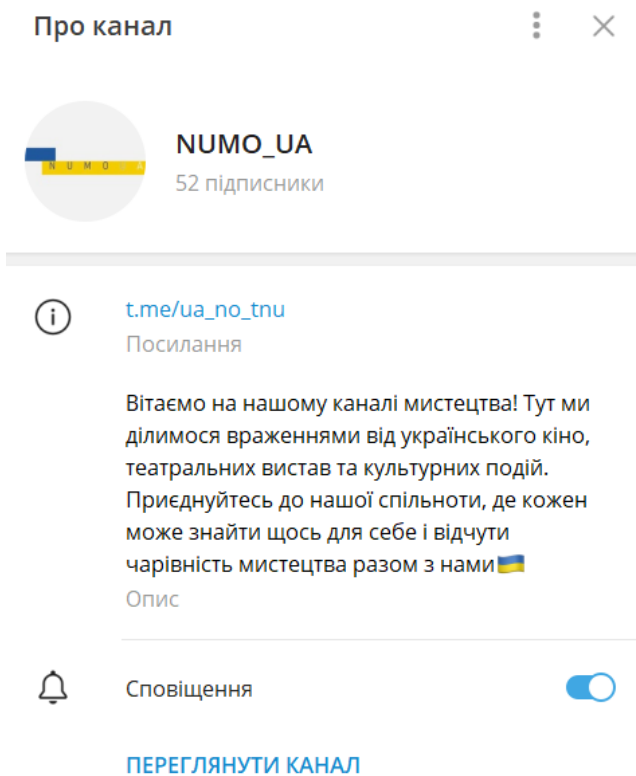

Рис. 15. Скріншот із телеграм-каналу «NumoUA»

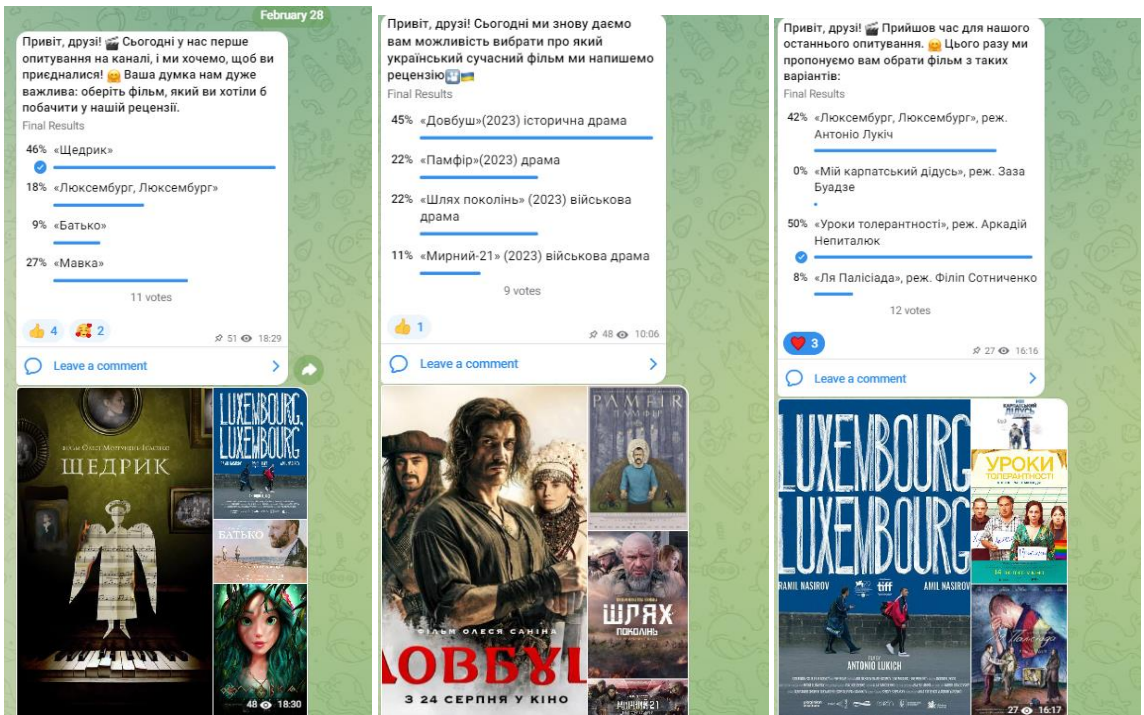

Рис. 16. Інтерактивні опитування із телеграм-каналу «NumoUA»

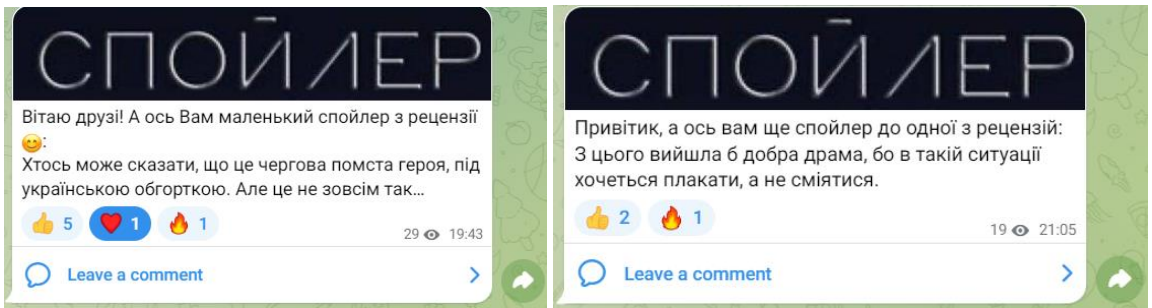

Рис. 17. Спойлери із телеграм-каналу «NumoUA»

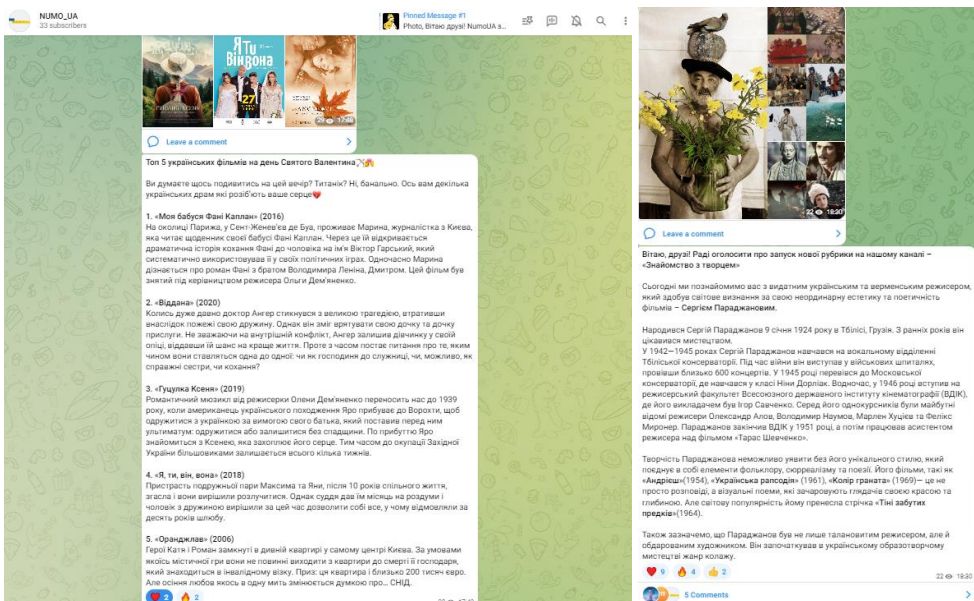

Рис. 18. Скриншоти інтерактивів із телеграм-каналу «NumoUA»

АНОТАЦІЯ

На сьогодні наша країна переживає непередбачувані та швидкі зміни в усіх сферах суспільного життя, і культура не є винятком. Тому виникає необхідність у створенні платформи, яка б дозволила систематично та комплексно висвітлювати всі аспекти цього мистецького феномену.

Основна перевага цифрового журналу полягає у його доступності: він може бути доступний у будь-якому місці та в будь-який час завдяки доступу до інтернету. Крім того, цей формат дає змогу експериментувати з дизайном та структурою журналу, створюючи цікаву та привабливу візуалізацію.

Основною метою авторського проєкту є створення цифрового журналу, що висвітлюватиме різноманітні аспекти культурного життя країни, зокрема у сфері кіно, театру, виставок та інших мистецьких подій.

Головна місія кваліфікаційного проєкту – збагачувати та розширювати культурні горизонти аудиторії, відкриваючи нові перспективи та допомагаючи кожному долучитися до діалогу про мистецтво, кіно, театр та інші прояви культури.

«NumoUA» приверне увагу шанувальників мистецтва, любителів театру, кіно та літератури, а також тих, хто прагне дізнатися більше про культурні події та творчість українських митців.

Ключові слова: мистецтво, культура, диджитал-журнал, рецензія, дизайн.

ABSTRACT

Today, our country is experiencing unpredictable and rapid changes in all spheres of social life, and culture is no exception. Based on this, there is a need to create a platform that would allow systematic and comprehensive coverage of all aspects of this phenomenon.

The main advantage of a digital magazine is its accessibility: it can be accessed anywhere and at any time thanks to the Internet. In addition, this format allows you to experiment with the design and structure of the magazine, creating an interesting and attractive visualization.

The main goal of this authentic project is to create a digital magazine that will highlight various aspects of the country's cultural life, in particular in the field of cinema, theater, exhibitions and other artistic events.

The main mission of the qualification project is to enrich and expand the cultural horizons of the audience, opening up new perspectives and allowing everyone to join the dialogue about art, cinema, theater and other manifestations of culture.

«NumoUA» will attract the attention of art fans, lovers of theater, cinema and literature, as well as those who want to learn more about cultural events and the work of Ukrainian artists.

Keywords: art, culture, digital magazine, review, design.

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають покликання на відповідне джерело _____ А. В. Теряєва